XIX. évfolyam 17. szám
Ára: 1 forint
1963. április 25

ÉJSZAKAI MŰSZAK

Mészáros András rajza

ZSENGE RÍMEK

Gyenge bárány, gyenge csirke,
Jön a sok jó étek!
Meg nem enni: gyengeségre
Vall és szinte vétek...

Gyenge hagymát, gyenge retket,
Harmatgyenge spárgát
Lelsz már városszerte csak a
Piacokat járd át...

E versnek is minden ríme
Kávéházi primőr,
Én vetettem (papírra) és
Őriztem, mint rimőr...

Ez okból a témája is,
Mint a tavasz lenge,
S a poen is, — mert idei —
Stílszerűen: gyenge...

Szilágyi György

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ARANYBÁNYA

Kollár József 1959-ben Csobánkán privát kőbányát nyitott, méghozzá minden bürokratikus formalitás nélkül, amennyiben a vállalkozáshoz az égvilágon senkitől sem kért engedélyt, beleértve a Tanácsot, sőt a Pilisi Erdőgazdaságot is, amelynek területéről termelte ki a követ.

A nagystílű cég háromévi diszkrét fennállás után dicstelen véget ért, mielőtt még átalakulhatott volna részvénytársasággá.

Kíváncsian várjuk, mikor próbálkozik meg valaki ismét hídpénzszedéssel, természetesen a saját szakállára, és mennyi idő alatt fog lebukni az illető?

(dal.)

GYAKORLAT TESZI A MESTERT

— Hihetetlen — dörgölte meg homlokát Brabács Gusztáv, a Fadugattyúk Gyárának új igazgatója. Aztán ismét az előtte fekvő kimutatásra meredt. — Megáll az ész! Ebben az üzemben mindenki más beosztásban ügyködik, mint amilyenre képesítése szerint alkalmas. Itt van ez a Mábel Ottó. Faipari technikumi végzettséggel — szakács az üzemi konyhán! Mi ennek az oka?

— Begyakorolta magát — válaszolta szelídkedvesen Makutyiné, a személyzeti osztály vezetője. — Kezdetben persze voltak nehézségei. Mindent elsózott. Ettől megrendült az önbizalma. De mi segítettük. Szakmailag is, ideológiailag is. Ma már büszkén mondhatjuk: az ő baracklekváros buktájához hasonlót nem sütnek az egész magyar faiparban.

— No és Kontra Gyula? — bökött ingerülten egy másik névre az igazgató. — Mi indokolja, hogy gépészmérnök létére a napi postát szortírozza?

— Gyuszi nagyon tehetséges, ambiciózus fiatalember —, magyarázta türelmesen a személyzetis. — Jelenlegi munkaköre nemcsak, hogy jobban megfelel képességeinek, de nagyobb fejlődési lehetőséget is biztosít, mint az előző.

— Miért? — firtatta gyanakodva Brabács. — Azelőtt hol dolgozott?

— A gyár napközi otthonában. Mint szárazdada. Sajnos, csődöt mondtunk vele.

— Megdöbbentő! — kiáltott fel az igazgató. — Ilyen kádermunka folyt itten?!

— Kérem, mi is csak emberek vagyunk — jegyezte meg sértődötten a személyzetis. — Mindent mi sem láthatunk előre! Van, aki tud bánni a kicsikkel, van, aki nem. Ő nem tudott. Nem mondom, szerette a gyerekeket, és azok is ra-

gaszkodtak hozzá. De, ha a lelkét kitette, akkor sem fogadtak szót neki. A fejére nőttek. Pedagógiai megfontolásból sem hagyhattuk tovább közöttük. Ez csak természetes, nem?

— Feltétlenül — türtőztette magát Brabács —, és ha szabad érdeklődnöm, miért állították be telefonközpontosnak egy tapasztalt erdőmérnököt? Hómár Lajosról beszélek.

— Ez nem végleges — nyugtatta meg főnökét Makutyiné. — Ő most helyettesít. Egy közgazdászt. A kis Fintánét. Amint az meggyógyul, Lajos bácsi is visszamegy rendes beosztásába. Az iktatóba.

— De hiszen ez valóságos káder-süllyesztő — tört ki a felháborodás az új igazgatóból. — Ezen haladéktalanul változtatnunk kell. A népgazdaság érdeke megköveteli, hogy minden szakembert képesítésének megfelelő munkakörbe helyezzünk. Elsejéig végrehajtjuk az áthelyezéseket. Világos?

— Világos — indult kifelé a megszeppent Makutyiné. Az ajtó előtt tétován megállt. Aztán összeszedte bátorságát és visszafordult.

— Ha nem veszi zaklatásnak, még kérdeznék valamit.

— Tessék.

— Csak tájékoztatásul... Mert nálunk most mindenki ezt találgatja... Szóval az igazgató kartárs milyen szakképzettséggel rendelkezik?

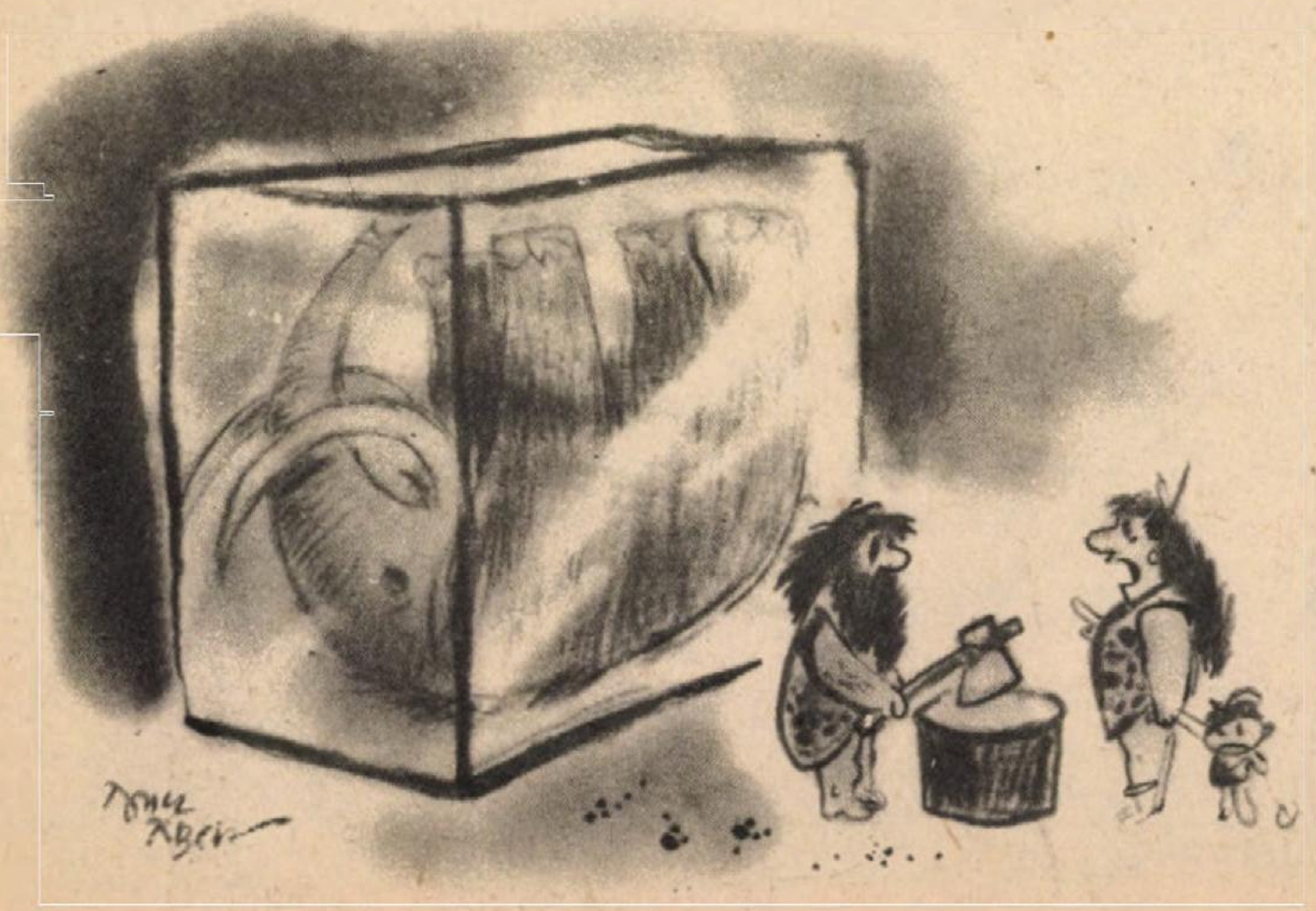
— Már minthogy én? — lepődött meg egy pillanatra Brabács. — Én az Idegen Nyelvek Főiskoláján végeztem. Angol-francia műfordító vagyok. Baj talán?

— Ó, dehogyis baj — mosolygott rá biztatóan a személyzetis. — Majd nálunk szépen begyakorolja magát a fadugattyú szakmába.

Kürti András

A jégkorszakban

Toncz Tibor rajza

– Csak fagyasztott húsa van?...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Megtévesztő útmutatás

A József körút 37/39. számú házból az Alkalmi Áruházat, – a tatarozás idejére – átköltöztették a Rákóczi tér 6. szám alá. Ezt a körülményt a kiürített József körúti bolt hat kirakatában elhelyezett plakátok adják a nagyérdemű közönség tudtára a következő szöveggel:

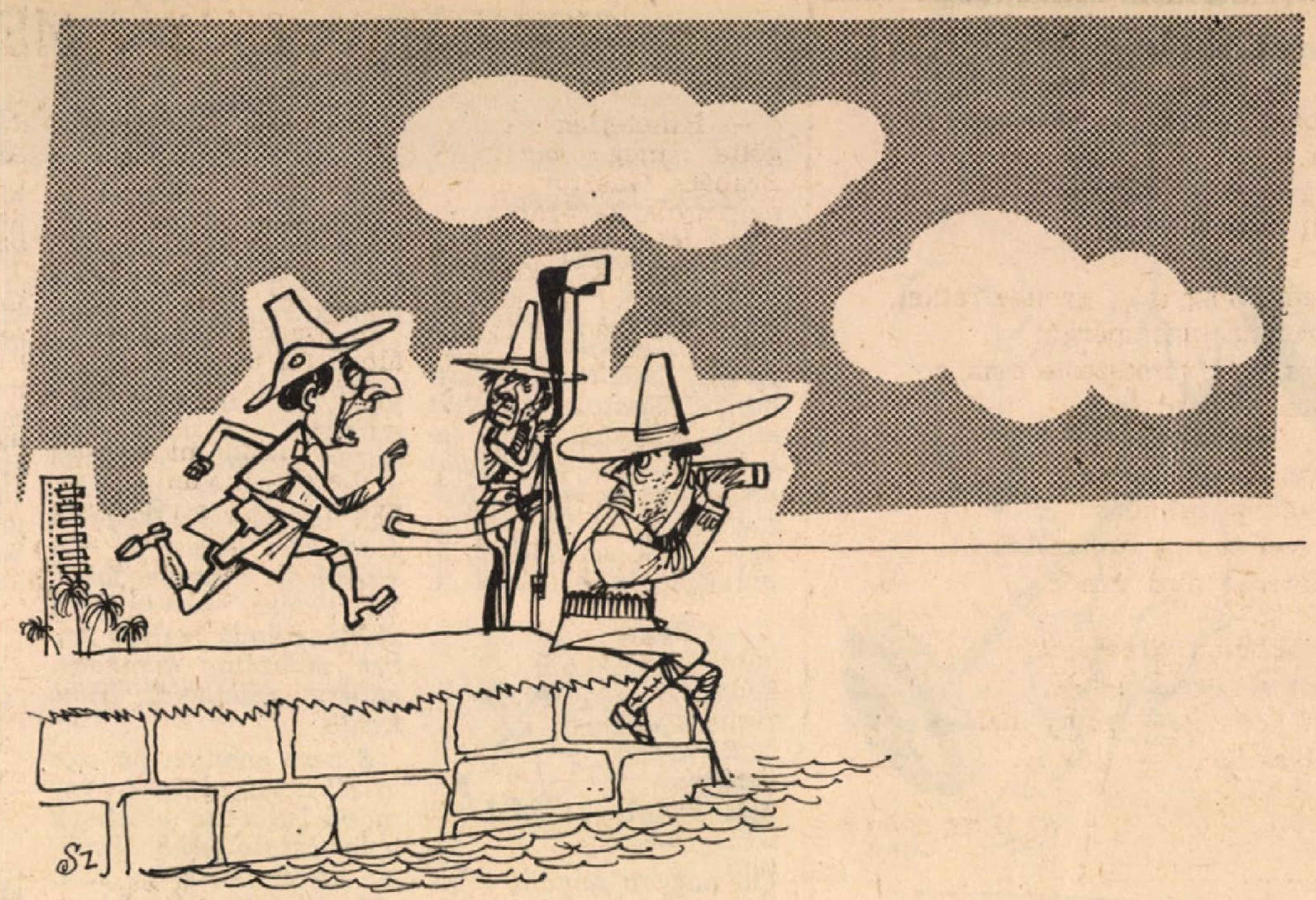
„INNEN NÉHÁNY LÉPÉS AZ ALKALMI ÁRUHÁZ, VIII., RÁKÓCZI TÉR 6."

A plakátok rajzán két, lépegetésben levő láb mutatja, hogy innen csakugyan el kell mennie a vevőnek, ha el akarja érni az áruházat. Igen ám, de a rajzos lépegetés nem a Rákóczi tér felé indul, amerre az Alkalmi Áruház költözött, hanem ellenkező irányba, az Üllői útnak. Ha már szemléltetően akarták a közönséget felvilágosítani, nem lehetett volna úgy megrajzolni a lépegető két lábat, hogy az a helyes irányt mutassa?

H. Gy.-né,
VIII., József körút 45.

Valahol Kubával szemben

Szűr-Szabó József rajza

– Tegyétek le a látcsövet, a Kennedy nem adott egy vasat sem! . . .

a királyfi csókja

Hosszú ideig gonosz varázslat ült a Bámexbumfért vállalaton. Hiába igyekeztek, serénykedtek, semmi sem sikerült nekik: nem tudták megtartani az ígéreteiket, nem tudták megoldani az előttük álló feladatokat, és képtelenek voltak megvalósítani céljaikat, pedig remek kis célkitűzéseik voltak.

El voltak varázsolva.

A központból óránként, a főközpontból naponként kapták a szemrehányásokat, intelmeket, megrovásokat. Éjszakai inspekciót is tartottak: ha a minisztérium netán éjnek évadján telefonálna, legyen valaki, aki meghallgassa a letolást.

Varázslat történt.

Pedig a vállalatnál mindent megtettek, ami tőlük tellett, de hiába. Mindig baj volt velük. Nem volt olyan hét, hogy valamelyik újság ne írt volna róluk leleplező riportot, vagy legalább is egy gúnyos hangú glosszát. Az igazgató napról napra kisebb, soványabb és – mi tagadás – csúnyább lett. Bőre megráncosodott, az orra megnyúlt, és úgy nyöszörgött, mint egy vénasszony. Egy nőnek sem kellett, pedig az igazgató nőtlen ember volt, és lakástulajdonos a Pasaréten.

Hogy varázslat történt, azt mindenki tudta a vállalatnál, ha nem is mondta ki senki. A varázslat így történt: egy esztendővel ezelőtt valaki – egy felelős személy – azt mondta a minisztériumban:

– A Bámexbumférttal elégedetlen vagyok . . . Ott rosszul mennek a dolgok . . .

Alig mondta ki ezt a néhány szót, a Bámexbumfért csúf varangyos békává változott. Kurutty, kurutty. Egy nappal előbb még világszép királylányként emlegették a vállalatot, s egy nappal később már mindenki undorodva elfordult tőlük. Kurutty, kurutty. A dolgozók szeme kidülledt az erőlködéstől, hogy eredményeket érjenek el, de nem sok sikerrel. Régi, acélos tekintetük eltűnt és pislogva néztek a jövőbe. Kurutty, kurutty. Sokat sírtak azokban a napokban, sírtak a központban, a főközpontban, ahol csak lehetett, de senki sem hatódott meg tőlük.

A Bámexbumfértnál jól tudták, hogy addig lesznek elvarázsolva, amíg egy királyfi meg nem csókolja őket.

S egy napon megtörtént a csoda. A minisztérium illetékes főosztályára új királyfi került, aki nem undorodott tőlük, nem hőkölt vissza a hibák láttán, sőt megesett a szíve a szegény kis vállalaton, és egy ízben egy értekezleten így szólt:

– Büszke vagyok a Bámexbumfértra . . . Remekül dolgoznak.

S abban a minutumban megszűnt a vari-viri-varázslat. Az ígéretek attól kezdve saját maguk tartották meg magukat, a feladatok majdnem önmagukat oldották meg, és a célok olyan könnyen megvalósultak, hogy még a Bámexbumfértnál is elcsodálkoztak. A központból és a főközpontból egymás után kapták a dicséreteket, és a sajtó dicshimnuszokat zengett róluk.

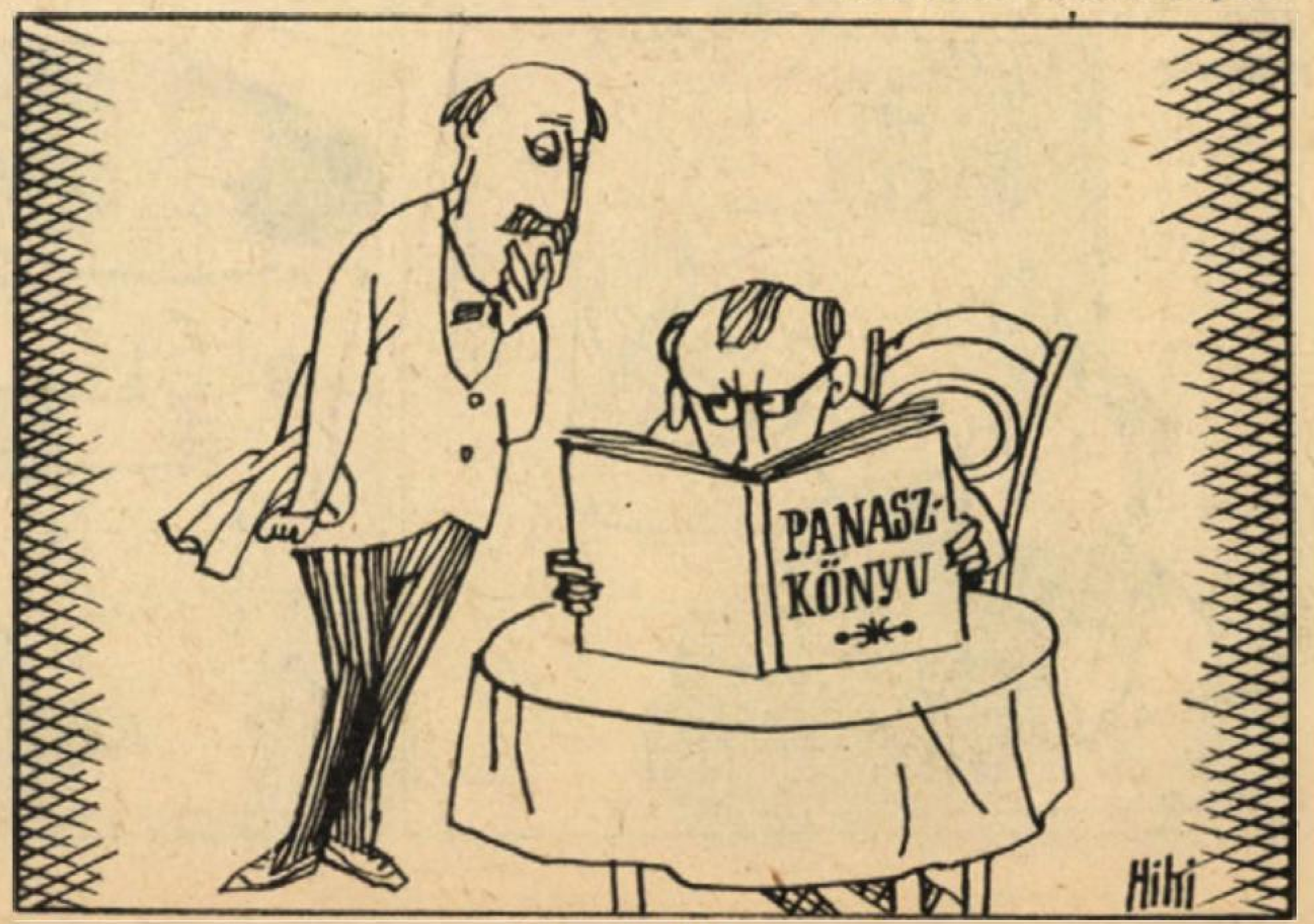
Az igazgató boldog volt. megnőtt, kövérebb lett, a bőre kisimult, a hangja visszanyerte régi, érces csengését, egyszóval megszépült. Azóta már meg is nősült és barátnője is van.

Nemrégiben az a hír terjedt el a Bámexbumfértnál, hogy új királyfi került az illetékes minisztériumi főosztály élére, és most aggódva várják, mi lesz belőlük: csúf varangyos béka, vagy világszép királykisasszony? Mert hogy belőlük normális, átlagos vállalat már soha sem lesz, az bizonyos.

(mikes)

Ebédnél

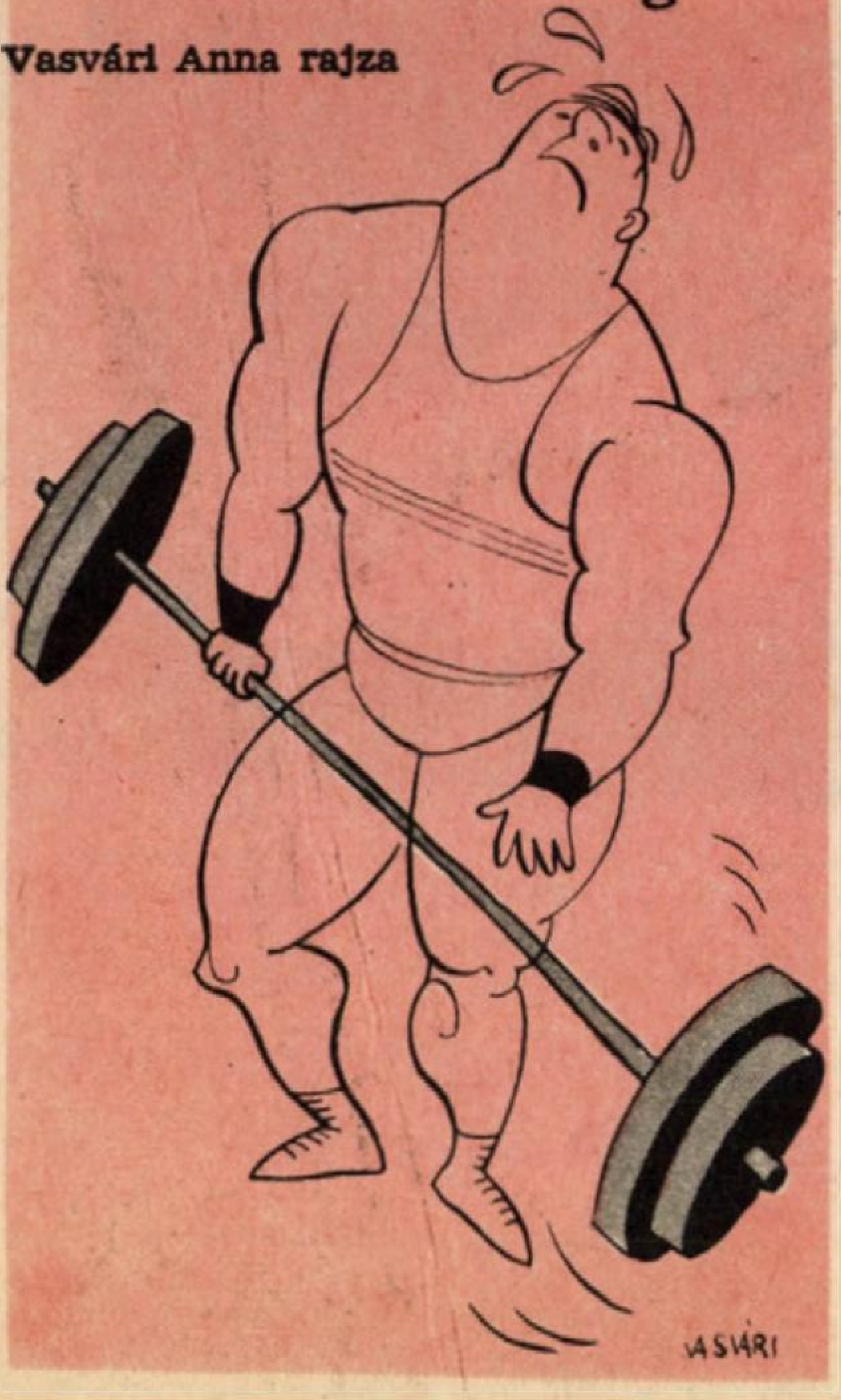
Hegedűs István rajza

– Mit ajánl? . . .

Tavaszi fáradtság

Vasvári Anna rajza

Kaján Tibor rajza

LEVÉL a baráti segítségről

Kedves Elvtársam!

Egyik barátja hivatali beosztásával visszaélve jelentős anyagi előnyre tett szert. Lassanként villát épített, majd egy Wartburgot vásárolt és más efféle kellemes földi javakhoz jutptt. A vizsgálat megindult és ennek eredményeként az ön barátját egy másik vállalathoz, új munkakörbe helyezték át.

Ön nagyon sajnálja a barátját, de az a véleménye, hogy viselnie kell tettének következményeit. E felfogásával ellentétben azt tapasztalja, hogy számosan sietnek barátjának segítségére, mert az illetőnek önön kívül még számos más barátja van. Bizonyos jelek ön szerint arra mutatnak, hogy – pestiesen szólva – „az ügy el lesz kenve". Ez pedig felháborítja önt.

Szerintem eltúlozza a dolgot és a baráti segítséget igen mereven értelmezi. Mert például, mi kifogása lehet önnek az ellen, hogy ha az egyik jó barát felkeres valakit, akihez majd az ön barátjának az ügye kerülni fog és kifejti egyéni véleményét, amely szerint a barátja ügyét mégis csak másképpen kellene elbírálni, mint bárki másét. Igaz, hogy az ön barátja bűnt követett el, de rendkívül nagy elfoglaltsága mellett is, mindig szakított időt a társadalmi munkára. A ·kerületben szinte egyedül ő ültette el az összes virágpalántákat, amivel elévülhetetlen érdemeket szerzett. Mit szólnának a kerület lakói, ha illetékes helyen nem méltányolnák az ilyen ember áldozatos munkáját, amikor véletlenül bajba kerül!

S nem emelhet ön szót az ellen sem, hogy ha egy másik barát az előbbinél még tekintélyesebb barátját keresi fel, s így szól: „Másfél évtizedig dolgoztam vele s alig ismertem nála derekabb embert. Két gyereke van, s az asszony is fontos munkakörben dolgozik, jó feleség, jó családanya. Nem élné túl, hogy férjével ilyesmi megtörténhetett. Elvégre emberek vagyunk." Így beszél a barát a baráthoz a barátja ügyében s ön ebben az „elkenés" jeleit véli felfedezni.

Nem ítélheti el ön a harmadik barát közbenjárását sem. Ő a szakmai körökhöz teremt majd személyi kapcsolatot és meggyőző erővel bizonyítja, hogy nem lehet szektás elzárkózással kezelni egy olyan kitűnő kartárs ügyét, mint amilyen az ön barátja. Talán még a külföld is felfigyelne rá – érvel majd – s nem használna az ország jó hírének, ha egy ilyen kiváló szakember nevét meghurcolnák az újságok.

Gondolom, már ennyi is meggyőzi önt felfogásának helytelenségéről s ezért feleslegesnek vélem elmondani, hogy a negyedik, ötödik és a többi jó barát merre s hol fog majd járni-kelni az ön barátja

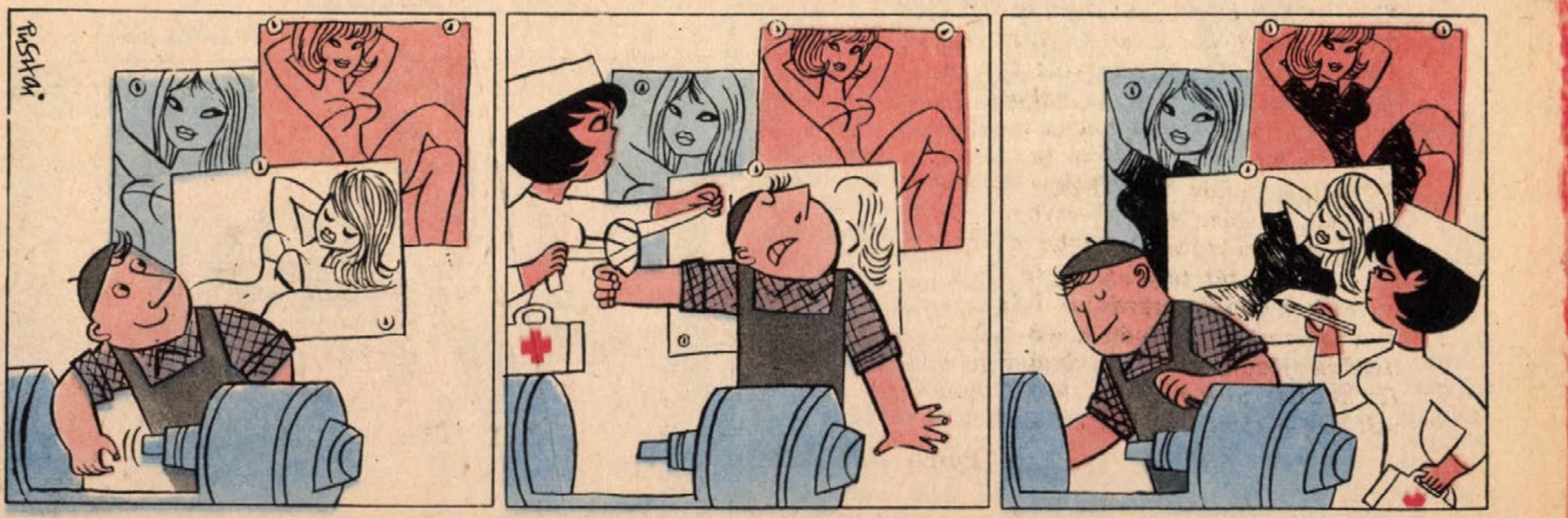
kiváló erényeinek bizonyítására. A kitűnő kartársat, a régi kollégát, a fáradtságot nem ismerő közmunkást, az átlagon felüli szakembert, a jó elvtársat, a szelíd férjet és a gondos családapát egyaránt méltatják majd barátja személyében.

S ahelyett, hogy ön büszke lenne a barátjára s – ahogy ez nálunk szokássá vált – a segítségére sietne, az ügy „elkenéséről" beszél, pedig azt egyesek legfeljebb elsimítani igyekszenek. Ami ugyebár egészen más. Elvégre havi kétezerhétszázból nem futotta volna a barátjának sem villára, sem autóra, sem egyéb javakra.

Földes György

Jucika és a balesetvédelem

Pusztai Pál rajza

HÁLA

A Pest Megyei Hírlapban olvastuk:

A Petőfi Színpad Pándon játszott. A darab a házasfelek és a körülöttük élő társadalom felelősségét vizsgálja egy újságírón keresztül, aki narrátorként összeköti az egyes részeket. Nos, ez a derék újságíró a második felvonás egyik jelenete előtt szerepe szerint azon töpreng, mi is a hűség, a szerelem?

Az előadás után a színtársulat már a gépkocsi körül gyülekezett, amikor szép szál, deresedő hajú férfi lépett hozzájuk. Kutatóan nézett az arcokba, aztán megállapodott Vörös Tibornál, az újságírót játszó színésznél, s jókora teli demizsont nyomott a kezébe.

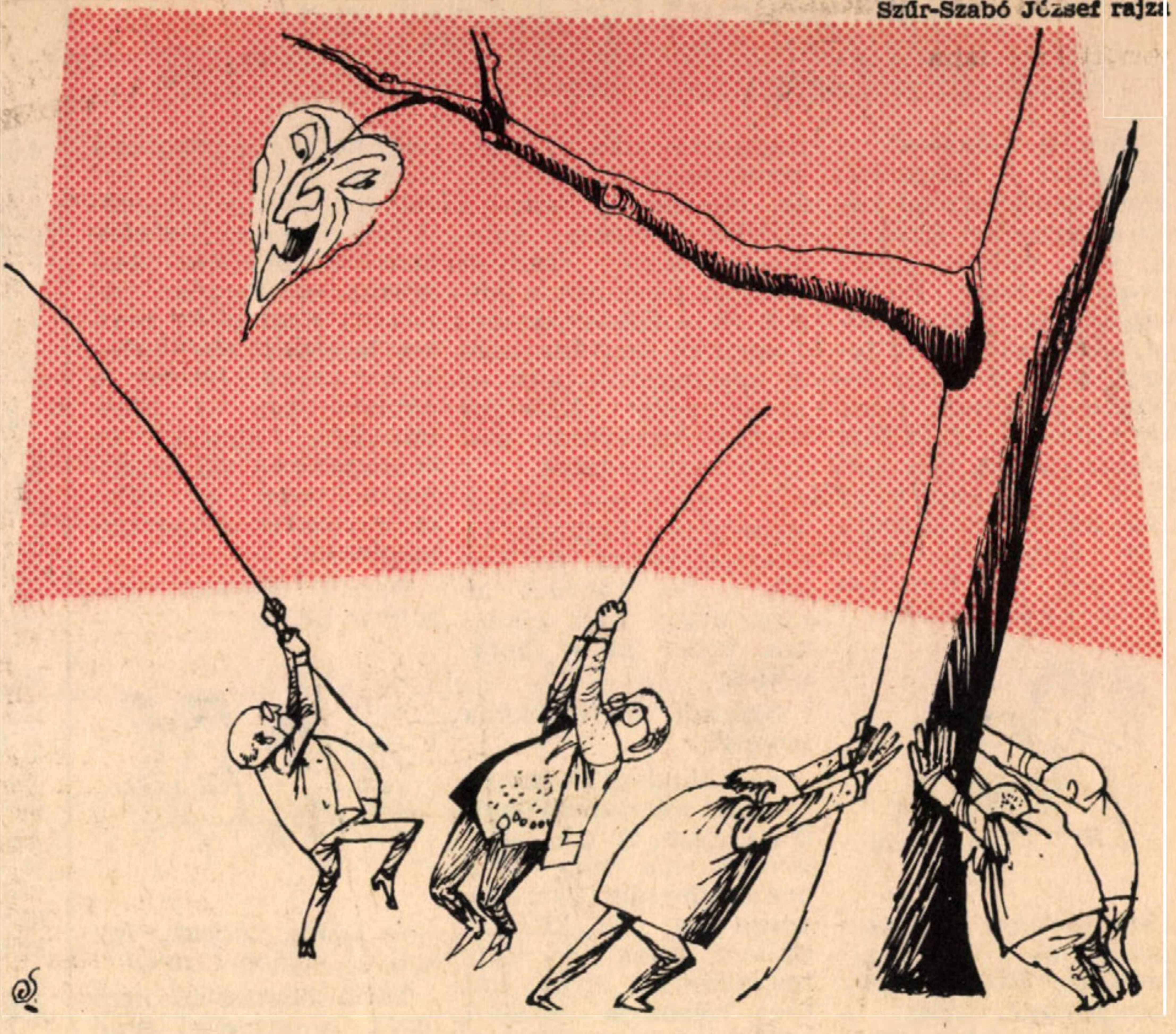
– Fogja, ez a magáé!

– No de miért? – álmélkodott a fiatalember.

– Azért, mert az előbb az előadáson nem rám mutatott, amikor a hűtlenségről beszélt!

A legújabb dátum

Szűr-Szabó József rajza

Adenauer: Ne erőlködjetek – ősszel visszavonulok!

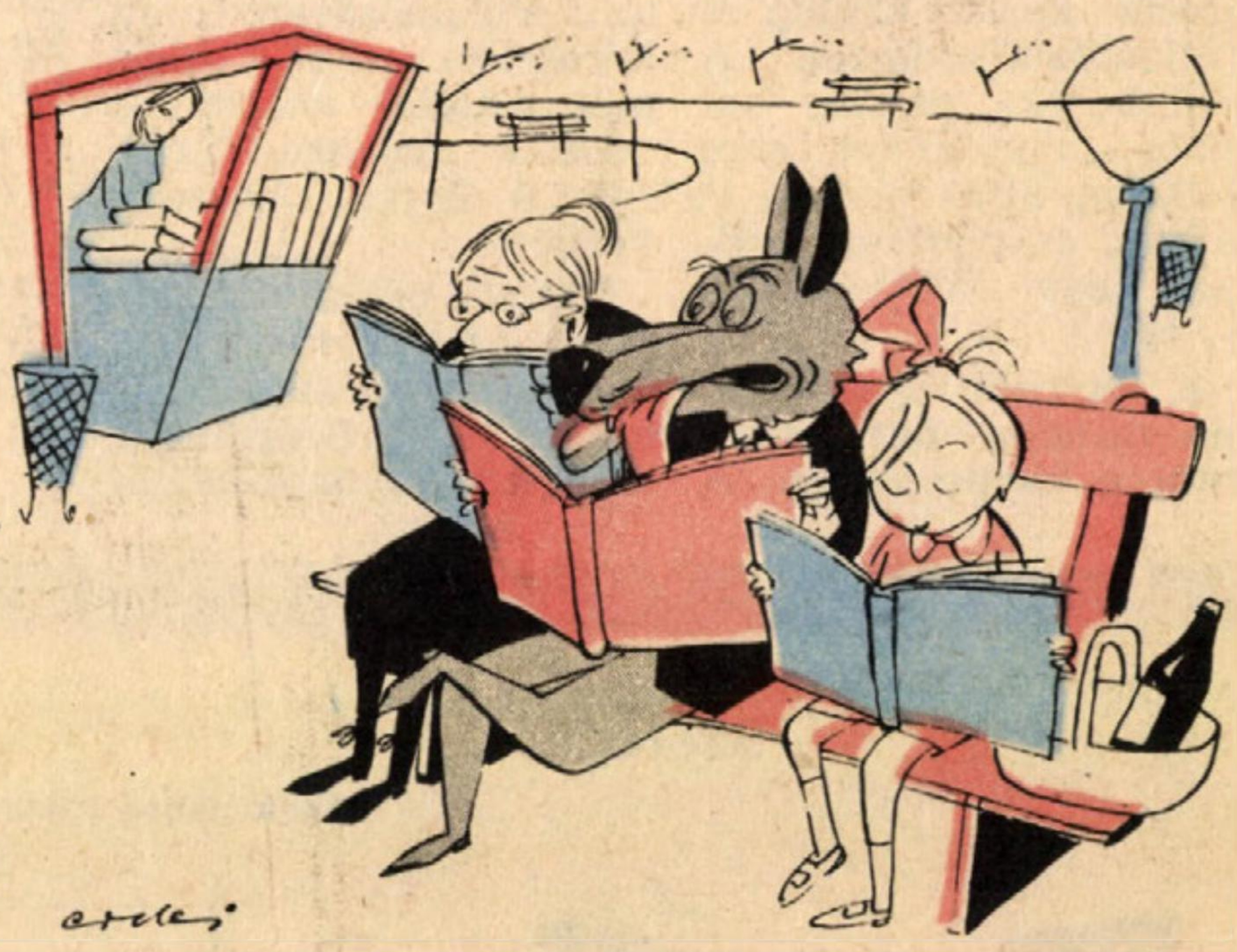
Elmaradt nász

Mellettem állott talpig hófehéren,
oly szűzien, szemérmes-zárkózottan.
S én percekig csak némán vártam ottan,
hogy eggyé váljunk már egészen.
Elnézve leplét, mely talpig takarta,
egyszerre csak belém nyilalt a kétség:
mi lesz, ha csak külsőleg ép e szépség?
S a csúf gyanú belsőmet felkavarta.
Kutatva néztem, s máris megnyugodtam,
kétségtelen: romlás nem érte eddig.
Ő az maradt, mi volt, e szerda estig:
romlatlan belső hófehér burokban.
De ó a végső, döntő pillanatban,
midőn fehér ruháiból kibomlott,
megtudtam: múltja nagy, s a lelke romlott.
Nem érintettem, átkot szórt az ajkam:
Mint bennem jár a méreg össze-vissza,
ó bár a csúz úgy járna-kelne benne,
ki hozzányúlt és úgy megbélyegezte,
hogy tettének levét a másik issza!
Szerdáig állott érte jót, de tudta:
szerdák e földön mindörökre lesznek,
és hogy szokása már az embereknek,
hogy nem tekintenek többé a múltba,
s ki szerdát lát tejfel-pohárra írva
az összes elmúlt szerdákat felejti;
szerda szerdán nyilván a mát jelenti,
máskor jövő szerdát... Nem optimista?
Ha tudná, mily rég nem tejfel fenékig,
mit tejfel címén sóztak rá pohárban!

Péreli Gabriella

Gyermekkönyvtárak nyílnak a parkokban

Erdei Sándor rajza

Autóbörzén

Hegedűs István rajza

– Hány csomóval megy óránként?

Lélektani hadviselés

Szőrkúti kartárs, a Céklagyár igazgatója, némi aggodalommal nézett a termelési értekezlet elé. Fülébe jutott ugyanis, hogy Borsai meg akarja fúrni. A dolog komolyságát még fokozta, hogy a miniszterhelyettes, akinek merő formalitásból, távolsági pofafürdőként könnyelműen egy díszes meghívót küldött, telefonált, hogy feltétlenül eljő, mert már ezer éve nem járt a Céklagyárban...

Szerencsére, Borsai kisfiú ahhoz, hogy őt elfűrészelje. Üzent néhány jóemberének, hogy a termelési értekezleten csak szóljanak hozzá bátran, és őróla se rejtsék véka alá a véleményüket, hisz', ha már ide fárad a miniszterhelyettes elvtárs, legalább precíz képet kapjon a céklagazdálkodásról. A jóemberek, persze, azt talán mondanom sem kell, egyúttal okosak is voltak, és pontosan tudták, hogy mitől döglik a légy...

A termelési értekezleten minden úgy ment, mint a karikacsapás. A beszámoló után a jóemberek sorra szót kértek, és elmondták, ami a szívüket nyomta, mármint, hogy milyen strammul mennek a dolgok itt a Céklagyárban, s egyikük sem felejtette el megjegyezni, hogy ez oroszlánrészt Szőrkúti kartárs szakavatott irányításának érdeme.

A miniszterhelyettes elégedetten hallgatta a hozzászólásokat, de egy idő múlva, mintha az ingerültség jelei cikáztak volna át a homlokán.

Szőrkúti a markába nevetett:

— Mindent tudok, kedves miniszterhelyettes elvtárs. A gondolatolvasás ma már nem boszorkányság! Szeretne végre egy kis kritikát hallani, valami jó szaftos bírálatot, olyat, ami még rólam is le meri szedni a keresztvizet. Hát legyen csak nyugodt, nálunk ezt sem kell importálni külföldről drága valutáért...

S valóban, Borsai felnyújtotta a kezét. A termen villamosáram futott keresztül, mert sokan megszagoltak valamit a készülő monstre fúrásról. S Borsai beszélni kezdett:

Először néhány közhelyet pufogtatott a céklagyártás volumenjéről, majd rátért Szőrkútira, és elmondta őt mindennek: hogy a legjobb családapa, a legigazabb barát, a legaranyosabb fölöttes, a nemzetközi céklaszakma élenjáró büszkesége, csalhatatlan pápája, s nem túloz, amikor leszögezi, hogy Szőrkúti kartárs nemcsak a példaképünk és bölcs tanítónk, hanem az édesapánk is, aki kézenfogva vezet el valamennyiünket a kommunizmusba!

Borsai elégedett mosollyal ült le.

— Látod, pupák, így kell új módon fúrni!!

Több hozzászóló nem lévén, a termelési értekezletet befejezték. A búcsúzásnál a miniszterhelyettes olyan hideg volt, akár egy jégcsap:

— Mondhatom, szép kis hajbókolás folyik maguknál. Igazgató kartárs teljesen megfeledkezett az idők szeléről! Hiszen itt vágni lehet a személyi kultuszt...

S másnap úgy leváltották Szőrkútit és Borsait, mint a pintyet, ha nem fejlődőképes.

Dalmáth Ferenc

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

JÁRVÁNYFÉSZEK

Fészek van sokféle. Van fecskefészek, darázsfészek, kígyófészek és van járványfészek is. Egy ilyen készül most Budán, az Ady Endre utca 6. számú házban. Elmondom, hogyan.

Azzal kezdődött, hogy a szennycsatorna a múlt év *novemberében* eldugult. A házfelügyelő rögtön jelentette a 15. számú Házkezelőségnek, mire az folyó év *januárjában* ki is adta a munkát az Első Bádogos és Szerelő KSZ-nek (Rigó u. 6–8.). A nagy hideg és a hó miatt a vállalat csak március elején tudott munkához látni. Ásott egy mély gödröt és árkot, és konstatálta, hogy a szennycsatorna azért dugult el, mert a kertben levő két nyárfa gyökere belenőtt és elzárta az utat. A nyárfákat ki kell vágni, másképp nem lehet semmit sem csinálni.

A lakók vártak, de a szennylé nem várt. Nem találván utat, visszafelé folyt és feltört a kazánban. A lakók választhattak tűz és bűz között. Mivel akkor még nagy hidegek voltak, a tüzet választották, vagyis a központi fűtést és a házfelügyelőnek naponként ki kellett üríteni az aknát, ahol a szennylé összegyűlt. De hová? Kénytelen volt a kertben levő medencébe, mely arra készült, hogy ott vidám kisgyerekek lubickoljanak. Itt tárolódik hetek óta a szabad ég alatt, a lakók ablaka és ajtaja előtt, — nem mondom meg, micsoda.

Közben persze a lakók sűrűn felhívták az illetékeseket. Ilyen válaszokat kaptak:

15. sz. Házkezelőség: Ejnye, ejnye, pedig már kiadtuk a munkát. Intézkedni fogunk.

II. ker. Tanács egészségügyi osztálya: Micsoda? Ezt nem lehet tűrni! Intézkedni fogunk.

II. ker. Tanács mezőgazdasági osztálya (ide tartozik a fakivágás): Hallatlan! Intézkedni fogunk.

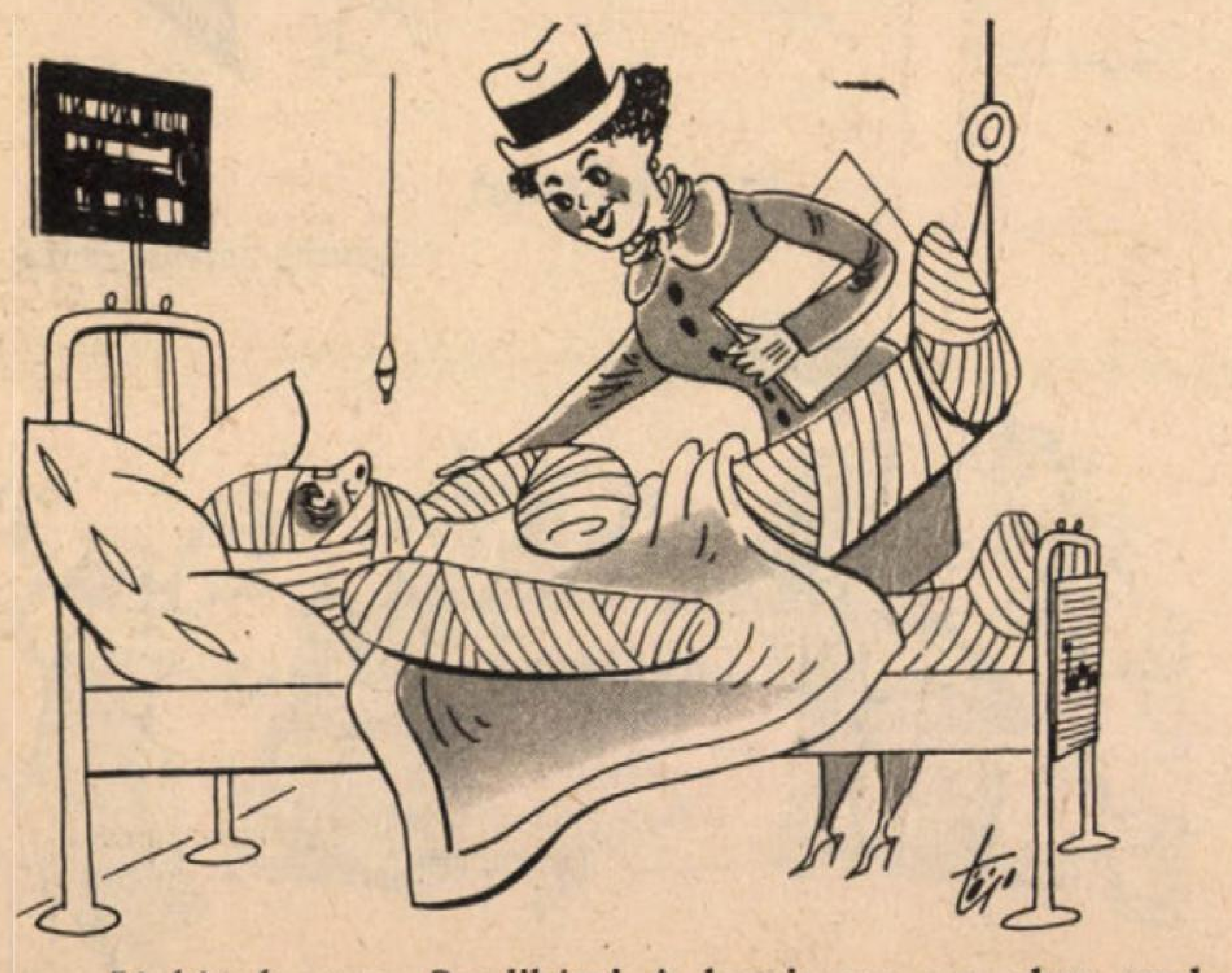
És ez így megy már több mint egy hónapja, anélkül, hogy valami történnék. Elmúltak a hidegek, megjöttek a melegek, a bacilusok szépen szaporodnak.

Hát így készül egy járványfészek.

B. S.
II., Ady E. u. 6.

Szerencse

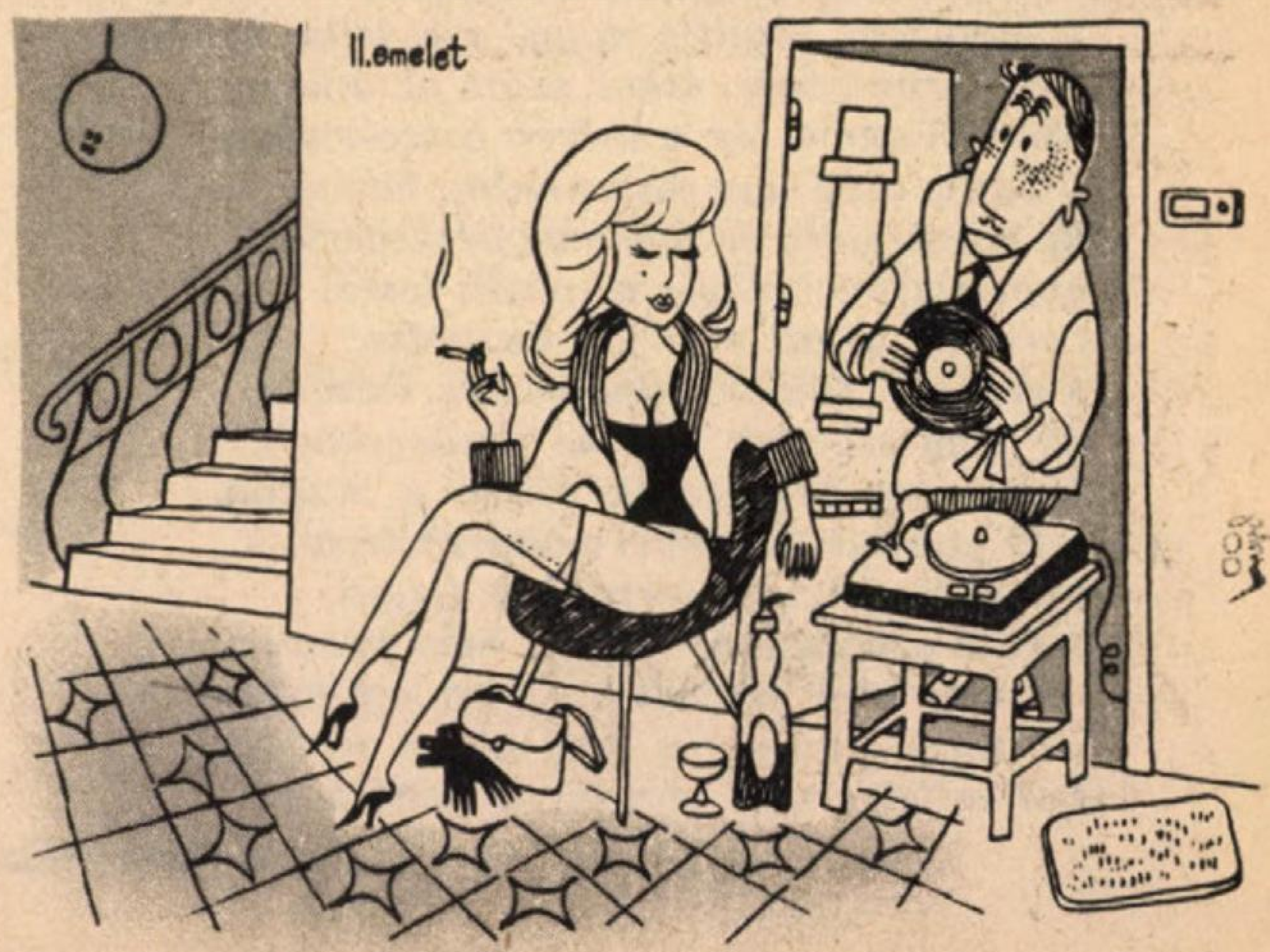
Török János rajza

– Jó hírt hoztam, Bandikám! A kocsit egy nap alatt rendbehozzák...

Erényes kislány

Balázs-Piri Balázs rajza

Tviszt-pulóver

Először is tisztázzuk végre ennek a nagyjelentőségű szónak a pontos írásmódját, ha már a Magyar Tudományos Akadémia elmulasztotta. Valóban tűrhetetlen, hogy amikor olyan problémákat megoldottunk, mint Odüsszeusz, Akhilleusz, Kasztór, Szókratész, Dareiosz, Élektra, s más mitológiai és történelmi személyiségek névírása, amikor azt is eldöntöttük, hogy „eddzünk", s vajon van-e sajt a vajon, akkor félkarú óriásként ne tudjuk, hogy twistelünk, twisztelünk vagy tvisztelünk-e!

A „twiszt" mindenképpen rossz, mert gyáva középutas megoldás az eredeti és fonetikus írásmód között, s ha valaki a magyar nyelvben ismeretlen duplavét meg akarja tartani, legyen szíves és csücsörítve mondja ki azt a fránya „dabljú"-t, amely annyira elválasztja az angolokat a kontinenstől, hogy emiatt nem vették fel őket a Közös Piacba. Szerintem magyart a magyarnak, legyen tehát *tviszt*, a kiskésit neki!

De nem is erről akartam írni, hanem arról, hogy élelmes szocialista kereskedelmünk éber orral kiszimatolta a tvisztben rejlő üzleti lehetőségeket és egymás után hozza forgalomba a tviszt-árufeléségeket. Ilyen például a tviszt-pulóver, amelynek az a tvisztjellege, hogy lehet benne tvisztelni.

További tviszt-újdonságok:

Tviszt-nyakkendő. Tvisztelés közben ütemesen leng.

Tviszt-sapka. Tvisztelés előtt le lehet tenni a ruhatárba.

Tviszt-zsebkendő. Meg lehet vele törölni tvisztelés közben verejtékező homlokunkat.

Tviszt-szendvics. Tviszt előtt és után fogyasztható.

Tviszt-szék. Ütemesen lehet rajta inogni.

Tviszt-borotvakészülék. Használatának mellőzésével olyan szakáll nő, amellyel érdekesebb a tvisztelés.

Tviszt-szemüveg. Rövidlátók jobban látják vele tvisztelő partnerüket.

Tviszt-nadrágtartó, vagy öv. Tvisztelés közben fenntartja nadrágunkat.

Tviszt-kerékpár. Segítségével el lehet érni a tánchelyiséget, amelyben a tvisztelés folyik.

Tviszt-hormon. Három tabletta naponta élénkíti a csípőmozgást.

Tviszt-vers. Kicsavart verslábakkal.

Tviszt-regény. Hatására ütemesen rángatózik az ember.

Tviszt-szobor. Minden kicsavart ízlést kielégít.

Tviszt-sakk. Matt helyett tvisztet lehet vele adni.

Tviszt-telefon. Ütemesen mással beszél.

Tviszt-szputnyik. Csavart mozgás segítségével megmutatja a Hold másik oldalát is.

Tviszt-rakéta. Interkontinentális bulik számára.

Tviszt-kritika. Csavaros bírálat, visszatáncolni is lehet vele.

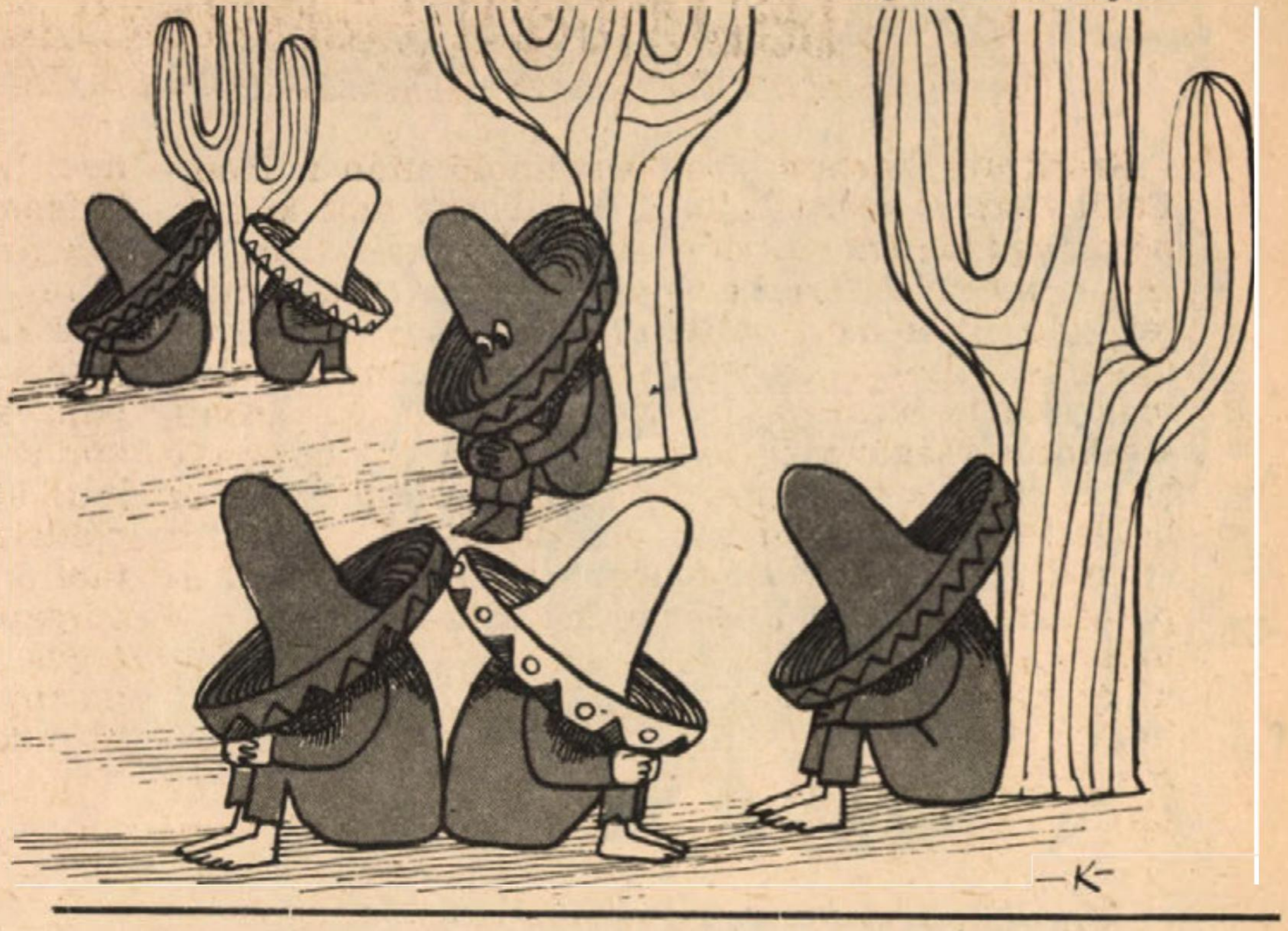
Ezenkívül hír szerint megnyitnak néhány tvisztáruházat, tviszt-vendéglőt, pár tviszt-gyógyszertárat, tviszt-pályaudvart, tvisztihivatalt, továbbá labdarúgócsapataink és asztaliteniszezőink a jövőben nemzetközi tvisztversenyeken indulnak.

Még csak annyit, hogy — tviszt!

Feleki László

Dél-amerikai kém

Kaján Tibor rajza

Követendő példa

Két hetilapot akartam venni egy Tanács körúti újságárusnál. Megneveztem a két újság címét, de hiába vártam arra, hogy megkapjam a lapokat. Az árus úgy tett, mintha nem hallotta volna mit kérek. Megismételtem a két újság címét. Megint semmi... Most hangosabb voltam. Az árus erre végre megszólalt.

— Nem k é r t e a lapot. Csak a címüket mondta. Kérni kell! Kérem ezt, meg ezt. Úgy illik!

Egy pillanatra meghökkentem, de azután helyeslően bólintottam:

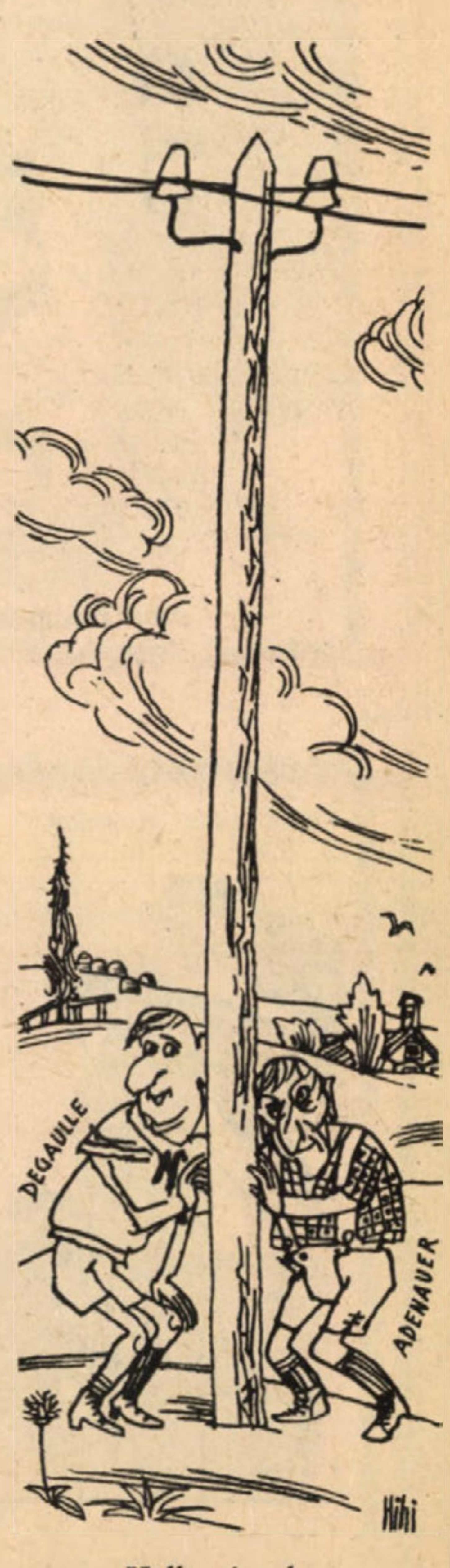
— Igaza van. Hát akkor k é r e m, legyen szíves ideadni a két lapot.

Elgondolkozva mentem tovább. Ezt az újságárust kellene megbízni azzal, hogy eredményes propagandát folytasson az emberek udvarias érintkezése érdekében! Aki saját üzleti érdekeit ennyire alárendeli az udvariasság eszméjének, apostola lehetne a jó ügynek!

(stl)

Közvetlen vonal a Kreml és a Fehér Ház között

Hegedűs István rajza

– Hallgatóznak a gyerekek

IKREK

Szegő Gizi rajza

– A férjem a szabványügyi hivatal dolgozója

Illusztrált közmondások

Szűr-Szabó József rajza

Alma nem esik messze a fájától?

Gerő Sándor rajza

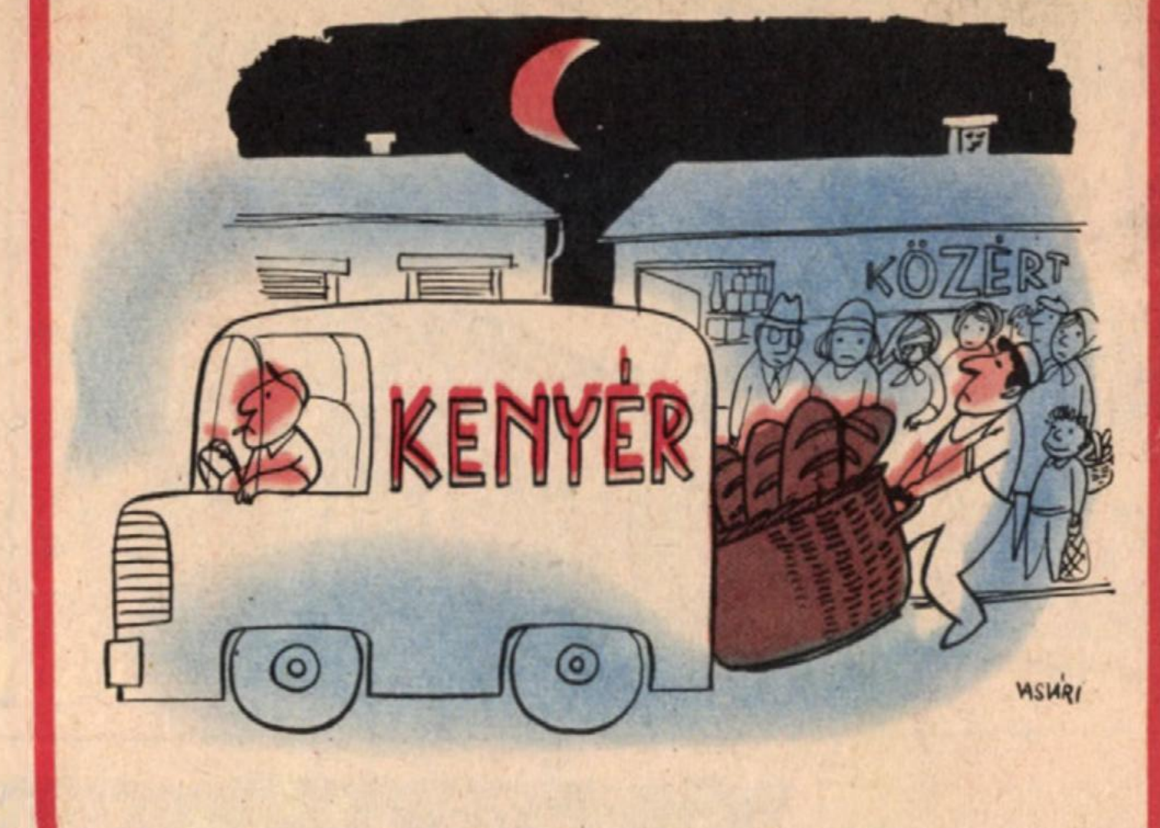
– Van egy kettes találatom! Aki mer, az nyer!!

Toncz Tibor rajza

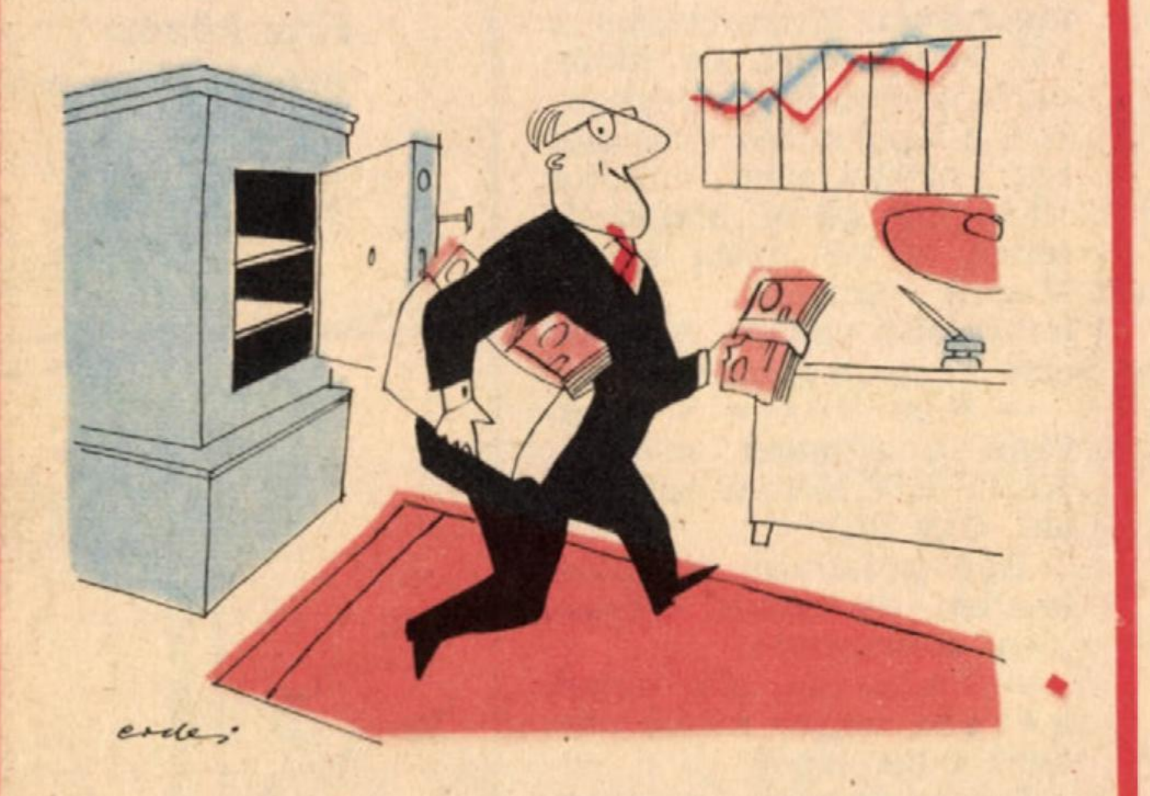
A jó bornak nem kell cégér

Vasvári Anna rajza

Jobb későn, mint soha

Erdei Sándor rajza

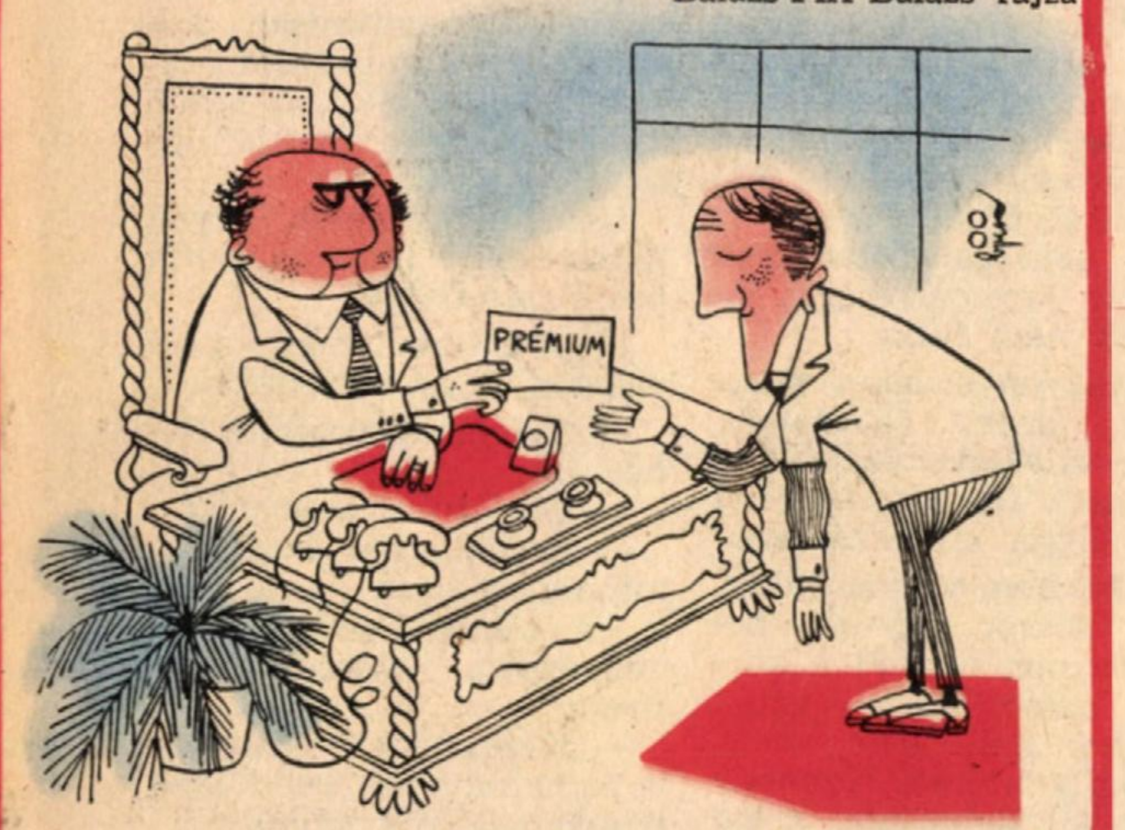
Amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra

Szegő Gizi rajza

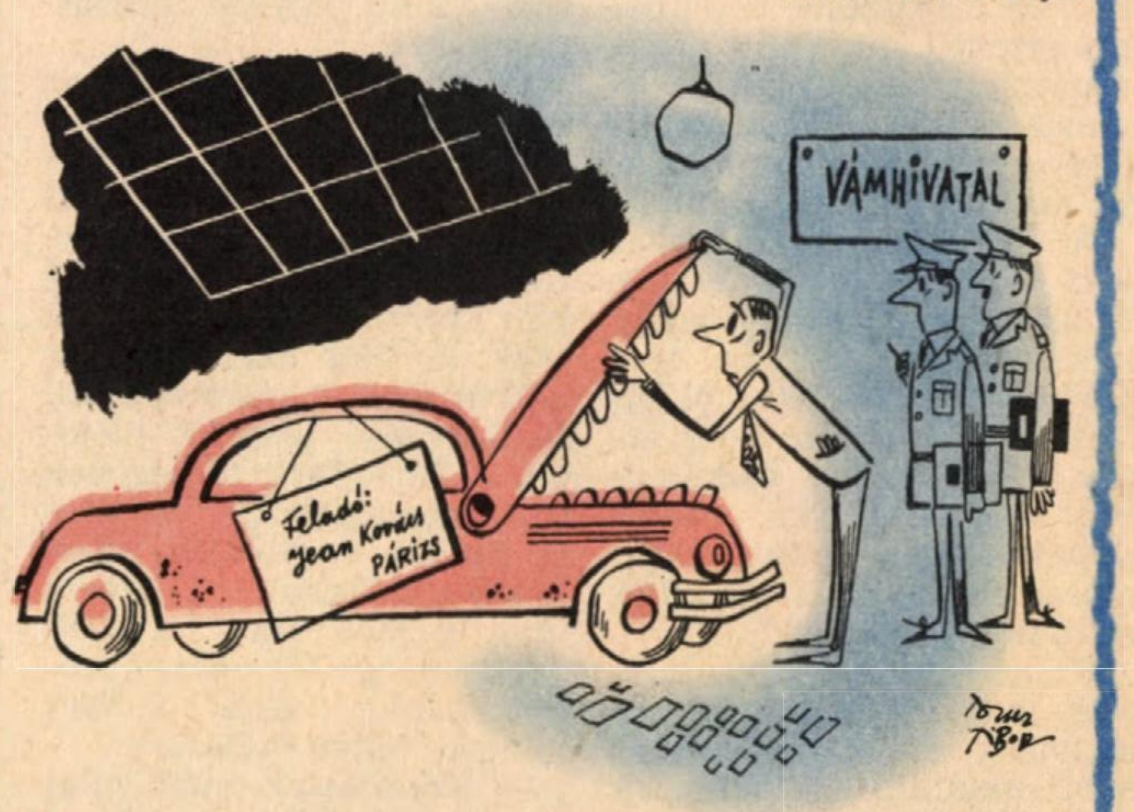
– Szegény ember vízzel főz... Kóstolja meg, Mancika, garantáltan klórmentes!...

Balázs-Piri Balázs rajza

Hallgatni arany

Toncz Tibor rajza

Ajándék lónak ne nézd a fogát!

Pusztai Pál rajza

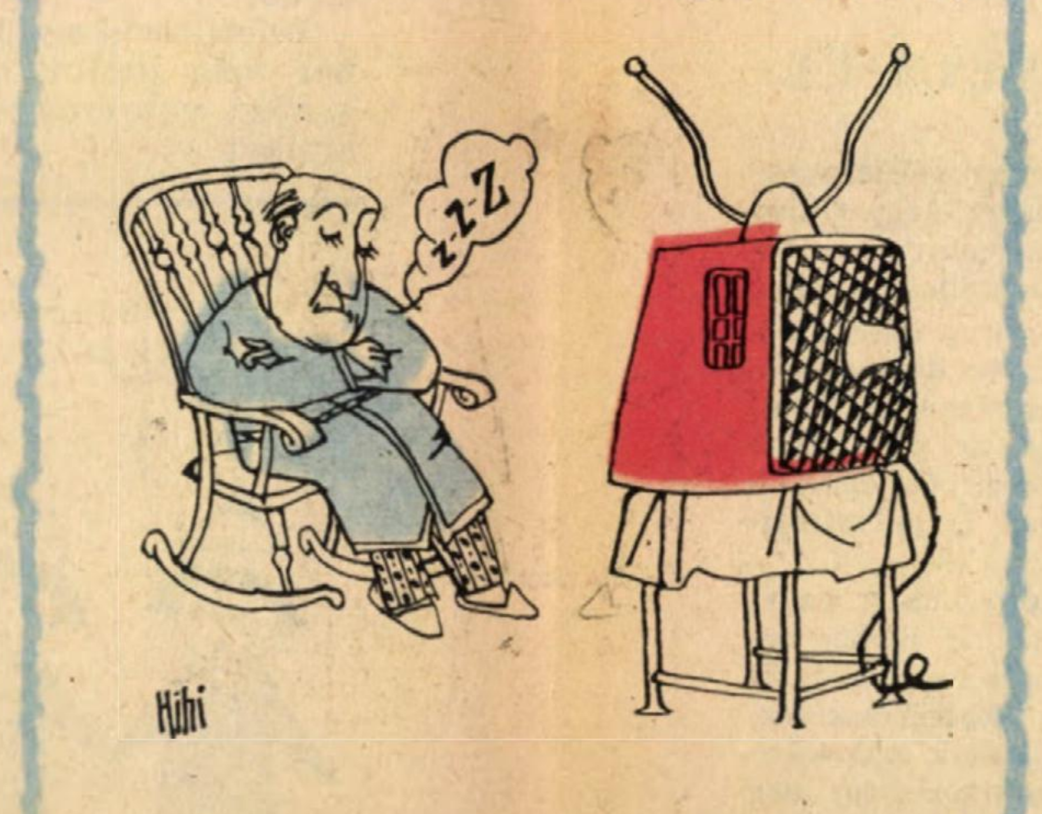
Kicsi a bors, de erős

Kaján Tibor rajza

Ki mint veti ágyát, úgy alussza álmát

Hegedűs István rajza

Minden csoda három napig tart

Várnai György rajza

Nincsen rózsa tövis nélkül

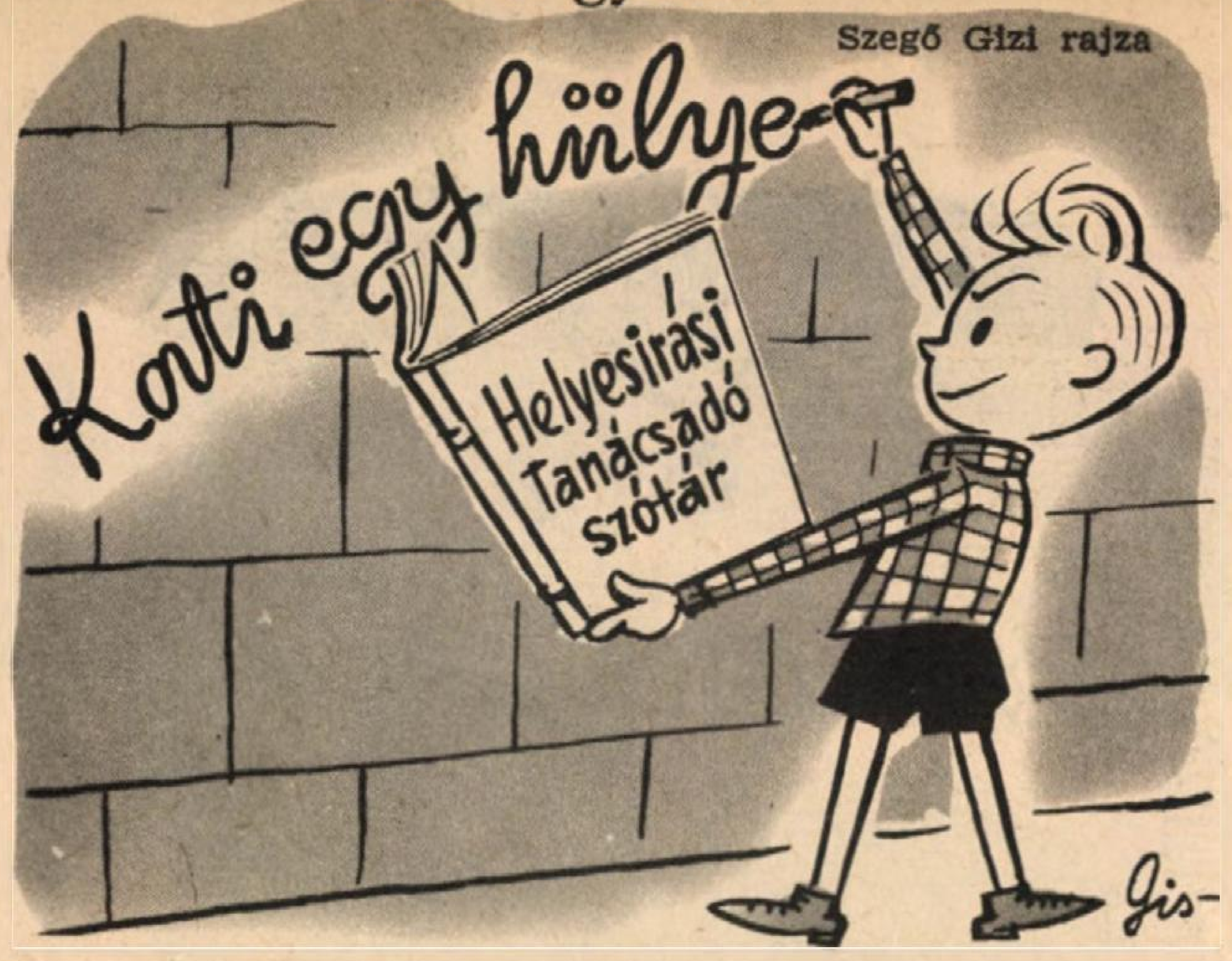
Schwott Lajos rajza

Megijed a saját árnyékától

Precíz gyerek

Szegő Gizi rajza

MINDENFÉLE

X író mennyivel jobb könyveket olvas, mint amilyeneket ír!

*

Éles szemre vall, hogy azonnal észreveszem másokon a rosszkedvemet.

*

Attól még senkinek sem múlik el a szomorúsága, ha rossznéven veszik.

*

Jóhiszemű vagyok, a legtöbb művel szemben csak utólag vannak előítéleteim.

*

Mutasd az írásod és nem merem megmondani, hogy ki vagy.

*

A szóváltások rendszerint azért eredményesek, mert mindkét fél érzi, hogy a másiknak sincs igaza.

F. L.

ART BUCHWALD:

CSEVEGÉS AZ ELNÖK KÜLÖNLEGES MEGBIZOTTJÁVAL

Minden kormánynak vannak emberei, akiket politikai okokból nevez ki magas pozíciókba. Később azután, amikor megszűnik a politikai értékük, nagyobb problémát jelentene nyílt kiebrudalásuk, mintha továbbra is a helyükön maradnak, és nem csinálnak semmit. A Kennedy-kormányzat sem képez kivételt, és így Washingtonban mindenfelé találunk nagy, elegáns irodákat, amelyekben olyan férfiak üldögélnek — egyetlen árva titkárnő védelmében —, akik nem voltak hajlandók lemondani, s immáron csak saját sorsukat kovácsolgatják.

Hálás szívvel fogadtuk, hogy egy ilyen nagy személyiség exkluzív interjút adott nekünk. Az elnöknek ez a különleges megbizottja a Déli Sark térségének munkanélküliségi problémáit kutatja.

— Uram, hálásak vagyunk ezért az interjúért — mondottuk.

— Semmi az egész. Örülök, ha a sajtó valamelyik képviselőjének látogatását beszoríthatom zsúfolt programomba. Kérem, Bryan kisasszony, most három óra hosszat senkit ne kapcsoljon be hozzám.

— Három napja senki sem hívta — jegyezte meg Bryan kisasszony szelíden.

— Ne törődjék vele — felelte a különleges megbízott ingerülten. — Nos, fiatalember, mit szeretne tudni?

— Milyen gyakran találkozik az elnökkel különleges megbízotti minőségében, uram?

— Havonta legalább egyszer. Az elnököt rendkívül aggasztotta a Déli Sark térségében dúló munkanélküliség, és szüksége volt valakire, akire rábízhatja ezt a munkakört. Ez a munka érdekesebb, mint valamiféle kormányzaton belüli megbízatás, és több a lehetőség önálló, egyéni teljesítményekre.

— De mit csinál ön az elnök számára?

— Mindent nem mondhatok el, mert nagyon bizalmas jellegű munkakörről van szó. Annyit azonban elárulhatok, hogy nem csak a Déli Sark munkanélküliségi problémáival foglalkozom. Hozzám tartozik a Déli Sark térségének foglalkoztatottsági kérdése is. Elnöke vagyok egy vizsgálóbizottságnak, amely utat, módot keres a Déli Sark térsége természeti erőforrásainak békés célokra történő felhasználására.

— Készítettek már valami tanulmányt erről a problémáról?

— Rövidesen elkészül. Idén háromszor kellett a Déli Sarkra utaznom, és újabb utat tervezek, mire elolvad a jég.

— Nem veszi rossznéven az elnök, ha oly hosszú ideig távol van?

— Nem, ellenkezőleg. Bíztatott, utazgassak csak minél többet. Ahányszor találkozunk, mindig megkérdi: mikor utazik legközelebb a Déli Sarkra? Nyilvánvaló, hogy miután ő nem mehet, szüksége van valakire, akiben megbízhat. Utasítást adott, hogy ha bármikor a Déli Sarkra utazom, igénybe vehetem saját repülőgépét. Persze, hajóval kell visszajönnöm, de így mindig időben ott lehetek; ezzel is segíti munkámat.

— Mit csinál még, mint az elnök különleges megbízottja?

— Óh, rengeteget! A napokban vettem át díszdoktori kinevezésemet a Pinball-i egyetemen. Beszédet mondtam Nebraskában a Haverstraw-i segédtűzoltók női segédszolgálatosai előtt, én dobtam az első labdát a Little League Whapping-i (Arisona) mérkőzésén, és a jövő héten én koronázom meg Nyugat-Tennessee Ravioli királynőjét. Persze, az elnök boldogan elvégezné mindezt személyesen, de idejéből nem futja.

— Nagyon érdekes munkának tűnik. Gondolom, nagy a tülekedés ezekért az állásokért. De hogyan lehet kapni ilyen megbízásokat?

— Hát nem valami könnynyen. Először egy-két beszédben bírálni kell a kormány külpolitikáját, aztán cikkeket kell írni arról, hogy milyen érzés Kennedy elnöknek dolgozni, majd arról, hogy ki akarják rúgni az embert. Az elnök ekkor már kénytelen valami állást találni az illetőnek. Ha véletlenül nincs kéznél szabad nagyköveti pozíció, akkor automatikusan következik — változatlan fizetés mellett —, „az elnök különleges megbízottja" kinevezés.

Csengett a telefon. Bryan kisasszony félbeszakította beszélgetésünket.

— Mondtam már, nem akarom, hogy zavarjanak!

— Sajnálom, uram, a Fehér Ház keresi.

— Óh, és mit akarnak?

— Érdeklődnek, hogy még mindig szükség van-e arra a töméntelen Fehér Ház-levélpapírra, amelyet igényelt.

— Kézenfekvő. Hogyan is láthatnám el teendőimet munkaeszközök nélkül?

(Fordította: **Margittai Alice**)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL

MINTATEREM ÉRTÉK NÉLKÜL

Kora tavasz óta szemezgetek a Szent István körúti Cipő Mintabolt kirakatüvegén keresztül egy tetszetős nyári topogóval. Végül is a húsvét előtti napokban elhatároztam, hogy megveszem magamnak. A cipő árán kívül 10–15 percet szántam erre a műveletre, de az ünnep előtti zsúfoltság és a „féloldali" kiszolgálás jóvoltából több mint a dupláját fogyasztottam el az előirányzott időnek. Azért nevezem a kiszolgálást féloldalinak, mert ennek a nagyforgalmú boltnak ugyanis a Szent István körúti oldalán nincs árusítás azon egyszerű oknál fogva, mert ott örökös cipőbemutatót tartanak. Miközben a kedves vevő dühöngve vár a sorára, nézegetheti a vitrinekben elhelyezett számozott modelleket és egy véleménykutató lapra ráírhatja, hogy a jövő időszakban a kiszemelt cipők közül melyiket javasolja gyártásra. Higgyék el nekem az illetékesek, hogy nem kellemes dolog az eljövendő cipőket nézegetni akkor, amikor az ember siet és legalább azt szeretné megkapni, amit kiszemelt magának és pillanatnyilag kapható is.

Adják vissza ennek a nagyforgalmú boltnak az örökös bemutatóra kisajátított vevőterét, és bízzák a jövő lábbelijeinek formálását a cipőboltok szakembereire, ők ugyanis pontosan meg tudják mondani, hol szorít a cipő, illetve, hogy milyen cipőfajtákra van szüksége a nagyérdemű közönségnek.

(b.)

Kis történetek

GYEREKSZÁJ

Apuka lenn ül a parkban egy padon az ötéves Lacikával, és várják Anyukát. Anyuka nemsokára fel is tűnik a Pozsonyi út felől. Anyuka erősen gömbölyödik, örvendetes családi esemény előtt áll.

– Milyen nagy a mami hasija – jegyzi meg Lacika.

– Bizony kövér – feleli apuka.

– Dehogy kövér! – legyint Lacika. – Gyereke lesz! De ne mondjuk meg neki. Hadd érje meglepetés...

BIZALOM

Az egyik körúti újságos gyakran elbolyong a standjától, és rendszerint egy közeli italmérésben található, maszek-hírterjesztő kartársai körében. Ilyen esetekben odatesz a székére egy pléhdobozt, a többit a pesti lelkiismeretre bízza. Úgy látszik, eddig még nem érte csalódás, mert mostanában már csak a dobozt látom, őt, magát, nem. De nem mindenki bízik meg ennyire a város bennszülötteiben.

Tegnap késett a busz, hát vettem egy Ludast. Nem volt apróm, és a dobozból kotorásztam ki a visszajáró pénzt. Aztán indultam vissza a megállóhoz.

Van úgy, hogy az ember megérzi, hogy nézik. Én is megéreztem. Oldalt kaptam a fejem, s beleakadt a tekintetem egy bajuszos, idősebb férfi szemébe. Gyanakodva fürkészett. Azt hiszi, hogy becsaptam az újságost – gondoltam. A megállónál visszafordultam. A bajuszos még mindig nézett. Nevetséges! Tízforintost tettem a dobozba, a Ludas egy forint, kivettem kilencet, tehát rendben van. A busz nem jött. Idegesített a bajuszos. Tudtam, hogy néz. Lassan, dudorászva megfordultam. Nézett. „Hülyeség! Miért dudorászom? Kilenc forintot vettem ki, egy fillérrel se többet!"

A busz csak nem jött. A bajuszos meg csak nézett. Észrevettem egy taxit. Megállítottam, és beugrottam.

– Gyorsan – mondtam a sofőrnek. – Akármerre.

FRANCIA LÉGY

Egy francia képeslapban olvastam egy légy tűnődését:

– Érthetetlenek az emberek. Mennyi pénzt költenek a falakra, pedig csak a földön járnak.

A KÉSZSÉGES FIATALEMBER

Az ismert író új regénye sikeréről beszél baráti körben:

– Egy hét alatt elfogyott az első kiadás. Egyetlen példányt se lehet felhajtani az egész városban. Sőt, az egész országban. Ma is kaptam például három levelet vidéki olvasóimtól, közvetlenül hozzám fordultak, hogy szerezzek nekik egy-egy példányt. Honnan?! Könyörgöm, honnan?!

– Én szerzek – szólal meg a sarokból egy szerény, csendes fiatalember. – Egy Csanády utcai könyvkereskedésben éppen ma láttam a polcon egymás mellett öt példányt. Elviszem őket, kérlek, a lakásodra, ha megengeded.

– Nagyon kedves vagy – feleli bágyadt mosollyal az író.

ÉHEZŐK

– Hidd el, nem emlékszem, mikor volt utoljára a számban egy falat kenyér!

– Egyszer jóllakni babbal! Bevágni egy tányér babfőzeléket!

– Mit szólnál egy lángoshoz?!

– Mit szólnál egy darab szalonnához?!

A beszélgetés itt megszakadt. A két balerinát a színpadra hívták.

Fendrik Ferenc

Új lakótelep

Balázs-Piri Balázs rajza

Pesti tudósítónktól

Az általános illemtan elítéli azt az embert, aki zene ritmusára nyilvános helyen izeg-mozog, a fejét ütemesen ingatja, sőt a kezével is hadonászik a zene akkordjait követve. Ezért irigylésreméltó ember a karmester, aki bottal a kezében úgy hadonászhat a zene ütemére, ahogy csak akar, ütemesen rángathatja a fejét, sőt még dúdolhat is, ha kedve tartja.

*

Az embernek néha lelkesen gratulálnak az írásaihoz. Egy kedves ismerősöm például hálásan szorongatta a kezemet a napokban és így dicsért:

— Nagyon jót írt, úgy élveztem, feledhetetlen volt!

Majd egy kis szünet után tűnődve tette hozzá:

— Mi is volt az?

*

Elgondolkozva olvastam, hogy furulya helyett szakszofonozik a nyáj mellett Heszler András városlődi juhász. Milyen furcsa! Vajon miért szakszofonozik? Nincs magnója?

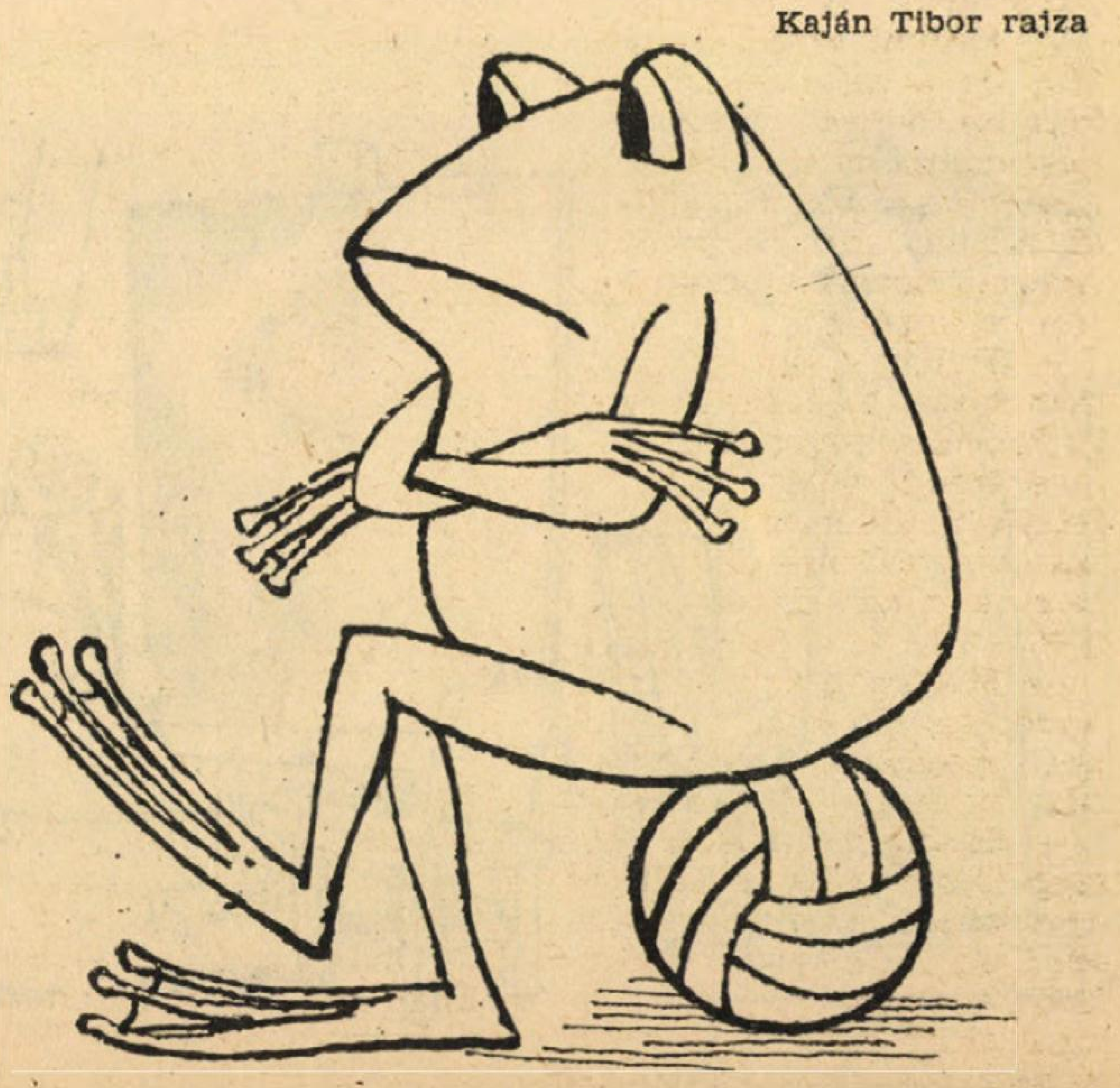
*

Egyik ismerősöm az év túlnyomó részét nem kis ügyeskedéssel betegállományban tölti. Dolgozótársai szerint valóságos táppénzarisztokrata.

f. l.

A magyar futball pillanatnyi helyzete

Kaján Tibor rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

RAVASZ ÚJÍTÁS

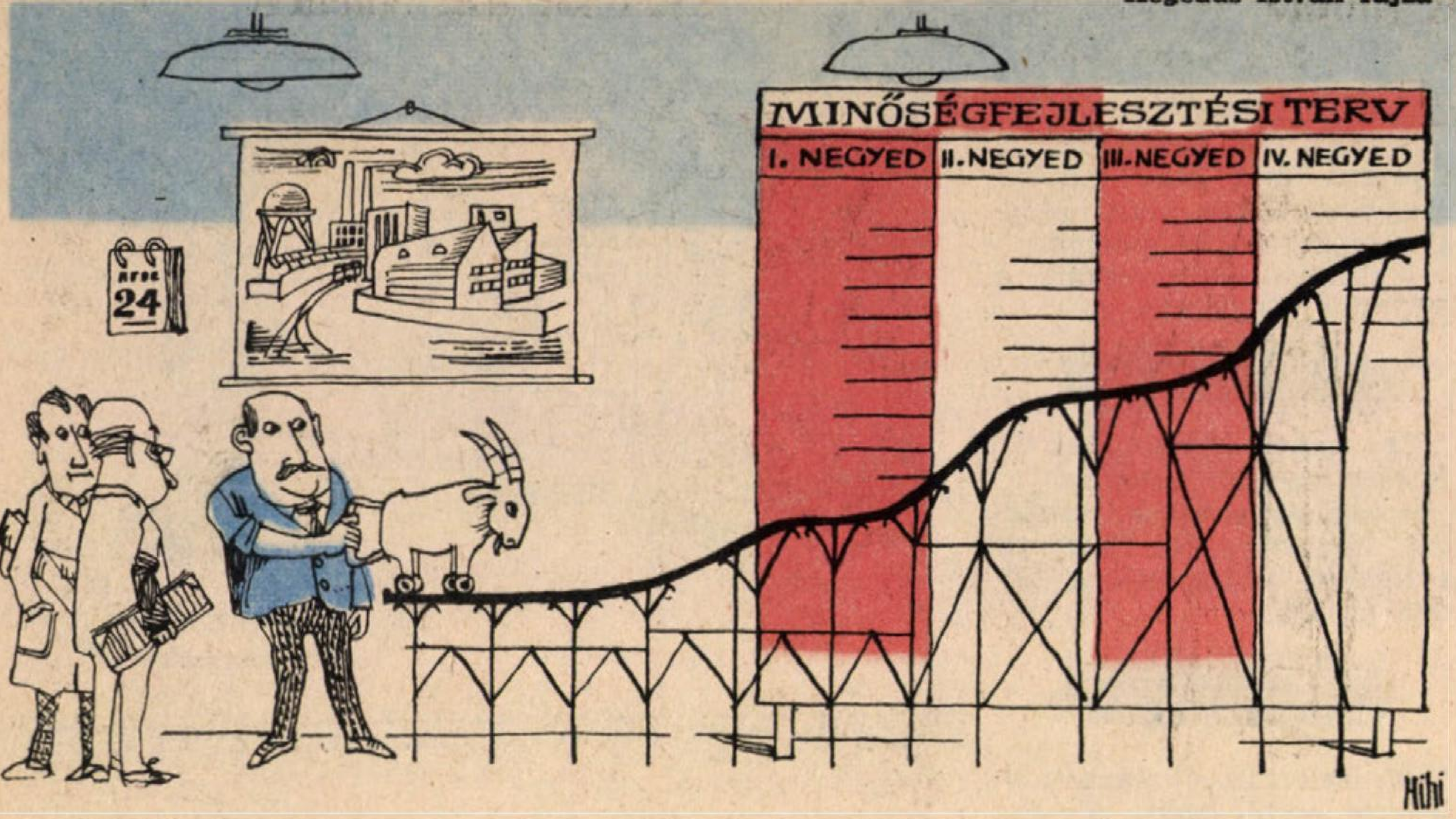
Mindig örülök, ha egy-egy jólsikerült újítással találkozom, de mindannyiszor bosszankodom, ha az újítási díjat velem akarják megfizettetni. A napokban vettem egy negyedkiló mézet 7.50 forintért (plusz üvegbetét 2 forint). Ez idáig rendben is volna. Igen ám, de ehhez jön még az 1.50-es „újítási díj", a műanyag fedőkupakért. Ha ezt a kupakot nem tudod épségben elválasztani az üvegtől, akkor ugrott a forintötvened, ami magyarul annyit jelent, hogy a negyedkilós 7.50-es mézet most már 9 forintért kenegetheted a kenyeredre. Nekem például négy esetben egyszer sem sikerült úgy lecsavarni a kupakot, hogy azt visszavette volna tőlem a boltos.

Még egy-két ilyen „korszakalkotó" újítás és megérjük, hogy a negyedkilós mézet dupla árért vesztegetik majd.

(b.)

AZ ÚJ VÁLLALATVEZETŐ

Hegedűs István rajza

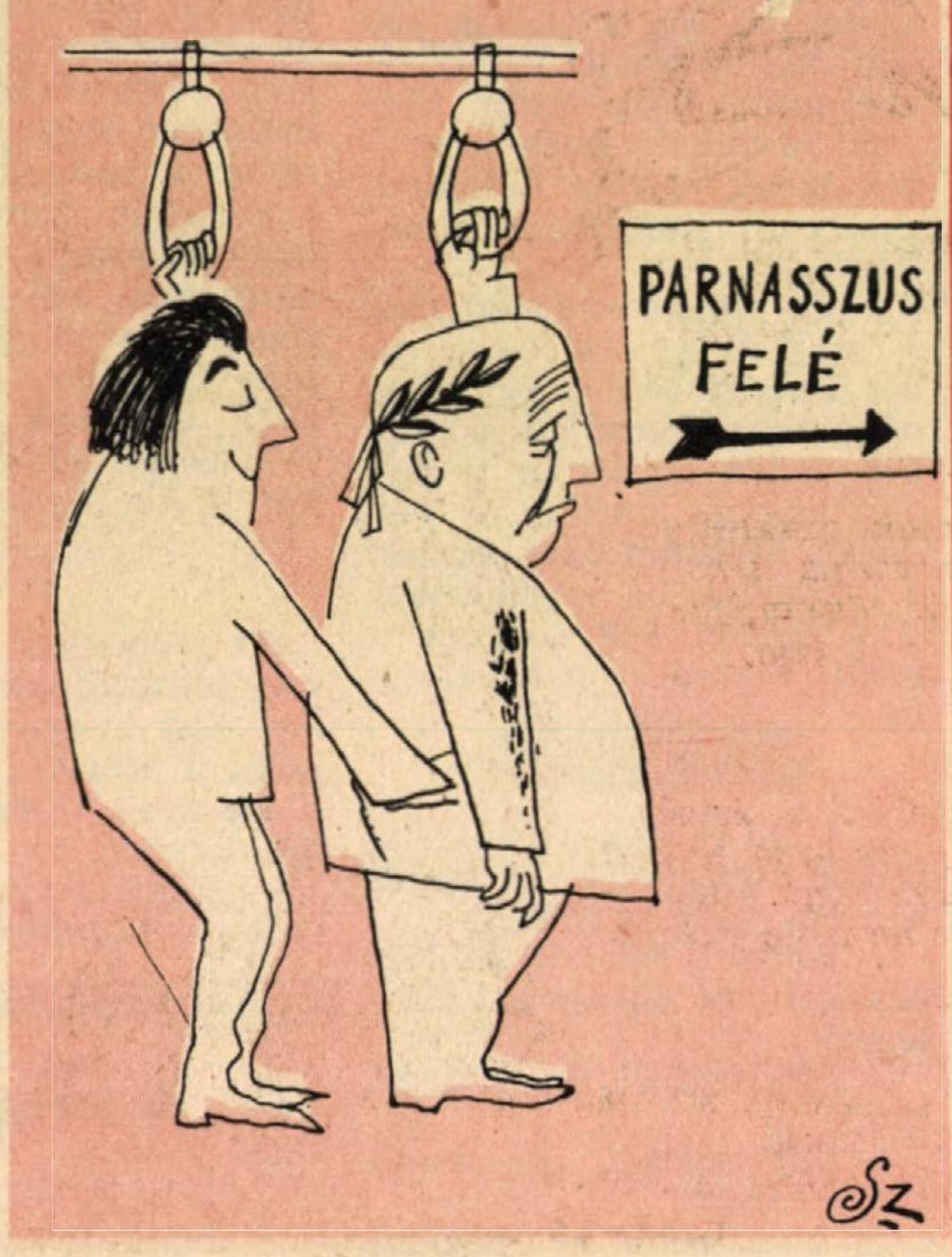
Ebédidő

Pusztai Pál rajza

Az epigon

Szűr-Szabó József rajza

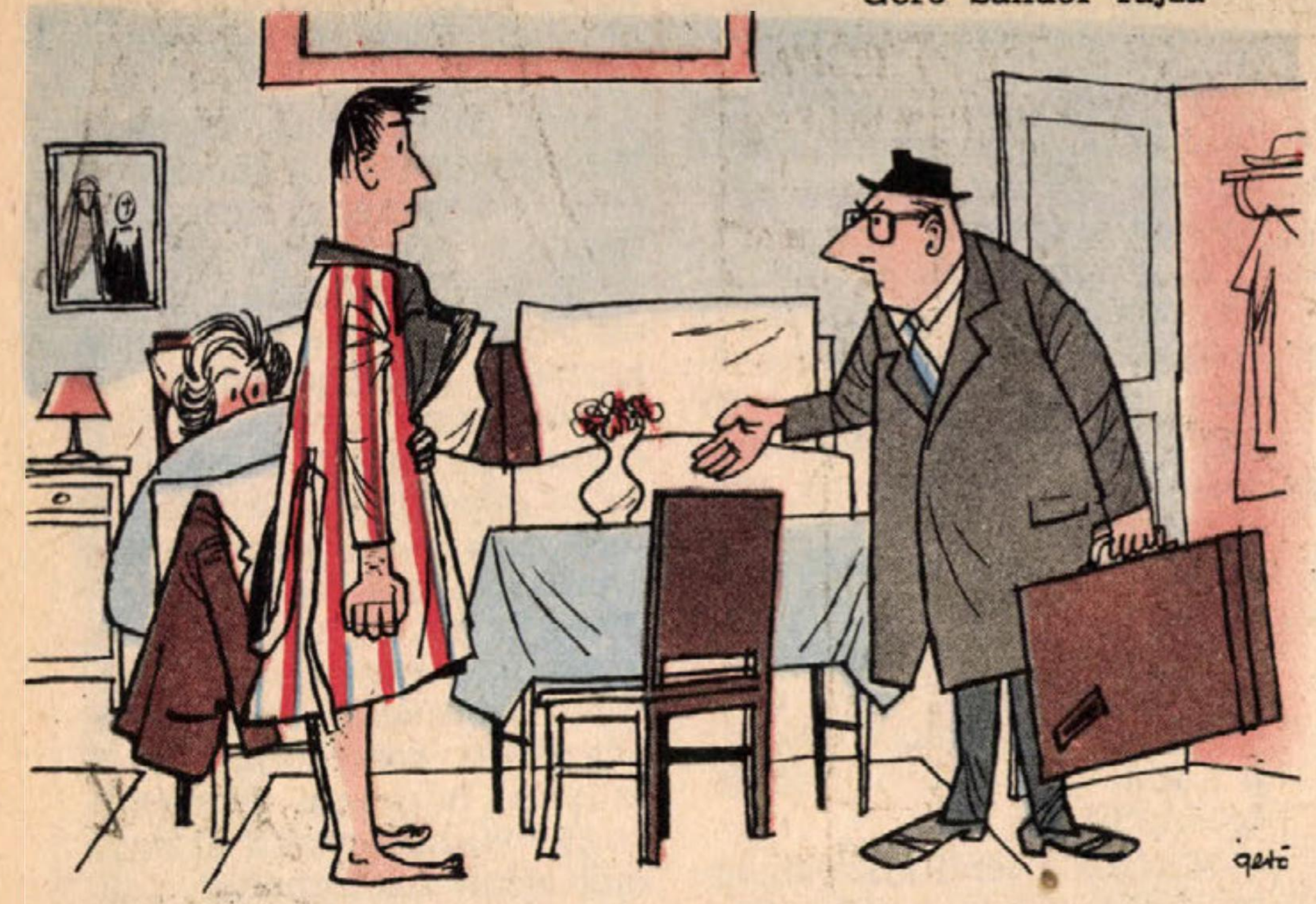
Fájront

Gerő Sándor rajza

– Na, a felével készek vagyunk, Micike, holnap folytatjuk!

Válás magyar módra

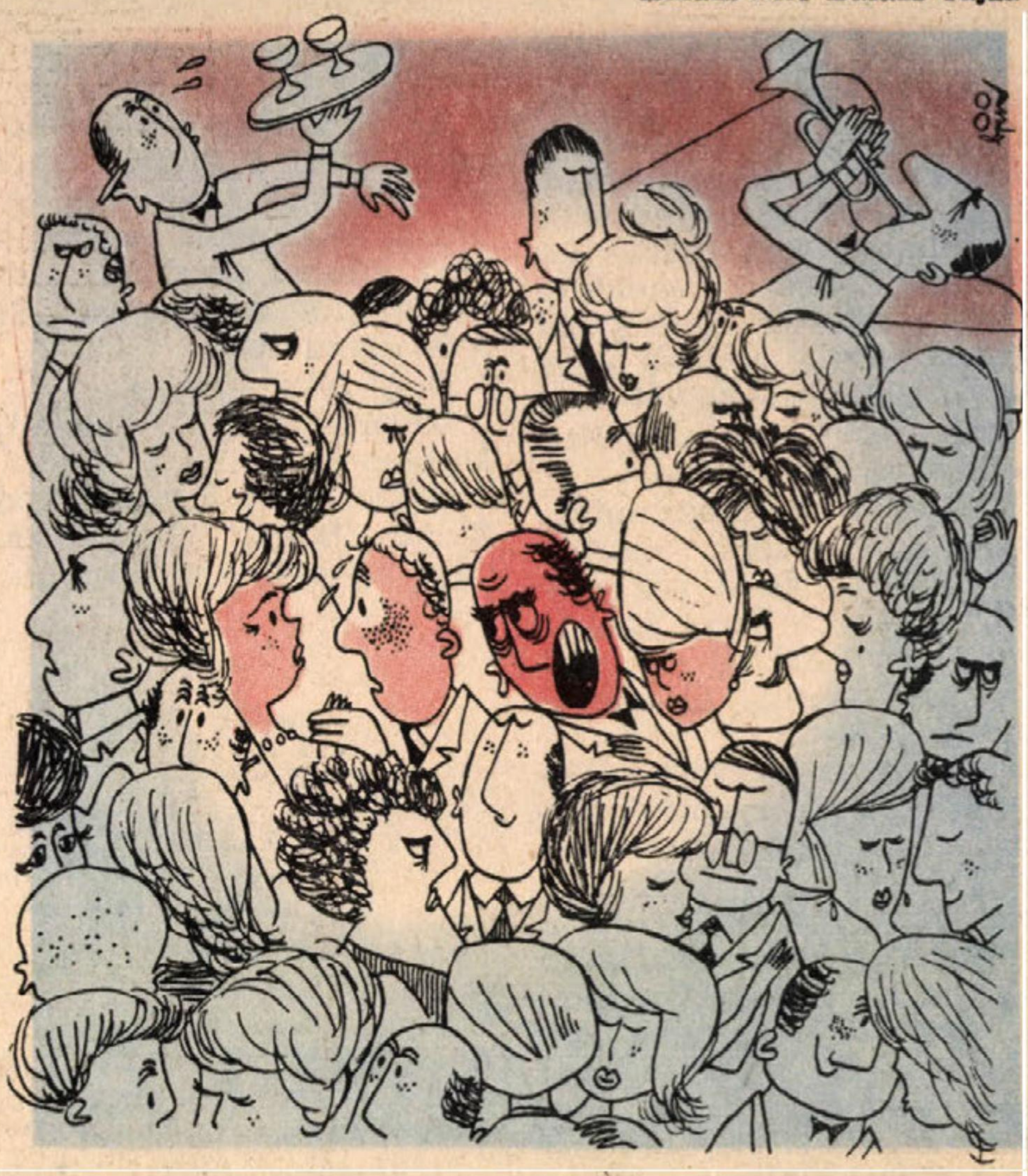
Gerő Sándor rajza

– Hát akkor üljünk le és beszéljük meg! ...

Szombat esti tánchely

Balázs-Piri Balázs rajza

– Ne tessék kérem táncolni, mert akkor nem férünk el! ...

Kis állattan

FECSKE

Tavasszal megjön, ősszel repül el,
itt is és ott is boldogan kering
és a fecskének még vízum se kell,
mert kettős állampolgár jog szerint.

OROSZLÁN

Az állatoknak már csak ex-királya
és csupa sértődöttség, csupa líra.
Száműzöttként emigrált önmagába
s úgy hírlik, emlékiratait írja.

KAMÉLEON

Mint villanyrendőr váltja a színét.
Vörös, ha kell, hogy elnyelje a háttér.
Sárgán kitart és zölden már kilép,
de biztos, ismét vörös lesz, ha átér.

TISZAVIRÁG

Mint minden mű, teremtmény, szakadatlan
a halhatatlanságot ostromolja.
S csak annyi, mint egy napihír a lapban.

Bródy László

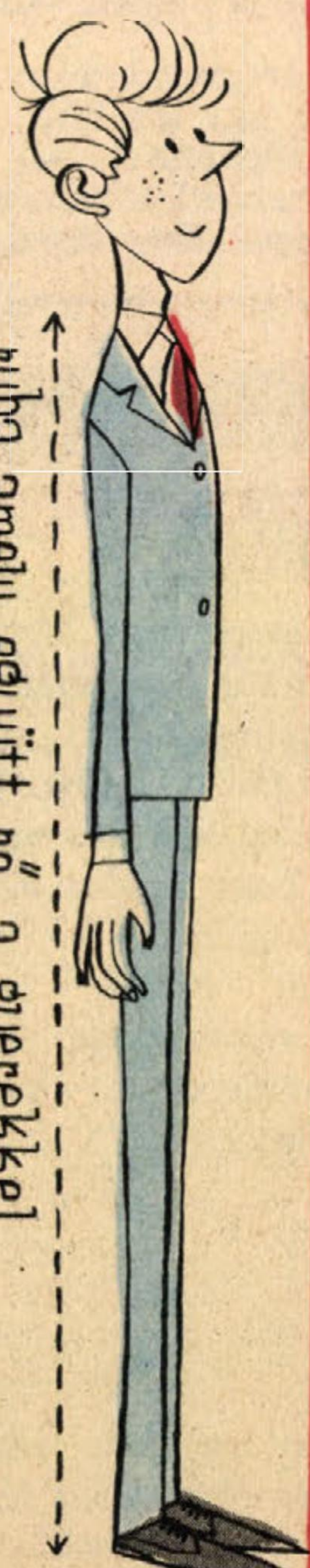
Naturalizmus

Várnai György rajza

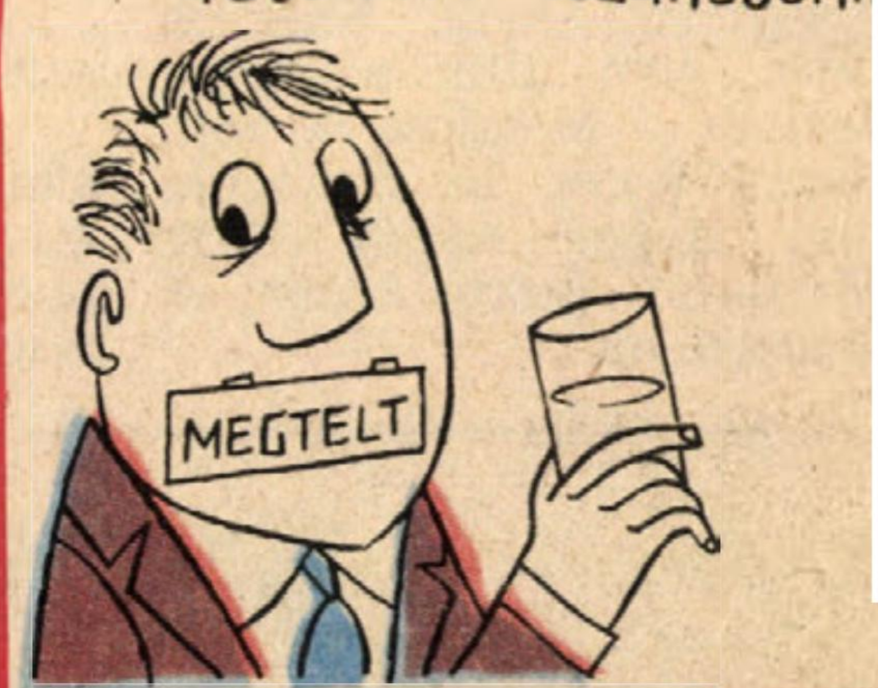
ÚJÍTÁSI FELADATTERVEK

PUSZTAI PÁL rajzai

ruha, amely együtt nő a gyerekkel

automata iszákosoknak

erényszemüveg férjeknek tavaszra

AUTÓKALAND

Okos János főmérnök megint csak estefelé lépett az utcára, egész nap rengeteg bonyolult ügye, veszekedése, vitája volt. Ráadásul napközben arra sem ért rá, hogy bekapjon valamit, a titkárnője hiába ajánlgatta, hogy felhoz néhány szendvicset a büféből, ő csak legyintett, még káromkodni se maradt ideje. Most aztán gyorsan be a kocsiba és a legközelebbi vendéglőbe, ott kifújja magát és alaposan bevacsorázik.

Ingerültsége még magasabbra szökkent, amikor meglátta, hogy a pár méterrel arrébb váró kocsija előtt egy férfi áll és valami szerszámmal ki akarja nyitni az ajtót.

A főmérnök gyors elhatározású, keménykötésű férfi, fiatalkorában ismert sportember, egy pillanatig sem habozott, odaugrott a háttal álló, alacsonytermetű férfi mögé és egyetlen ütéssel a földre sújtotta. A nem egészen fiatal autótolvaj egy mukkanás nélkül összecsuklott. A környék kihalt volt, senki sem látta a jelenetet és csak azt hallhatták, hogy Okos ráadásul igen kacskaringósat káromkodott. Aztán még bele is rúgott az eléggé kopottas alakba.

Okos nem törődött tovább a póruljárttal, elővette a kulcsát és meghökkenve állapította meg, hogy a kulcs nem illik a zárba. Nem az ő Moszkvicsa volt, idegen kocsi, az ő autója húsz lépéssel odébb állott. Ártatlanul ütötte le ezt az ismeretlent.

Most mi a teendő?

Az az ember eszméletlenül hevert a földön, Okos telve bűnbánattal, lehajolt hozzá, élesztgetni kezdte. A férfi lassan magához tért, felnyitotta a szemét, de még kábult volt.

Okos feltámogatta.

Zavarodottan beszélni kezdett hozzá:

— Bocsánatot kérek, azt hittem, hogy... higgye el, nem szándékosan történt...

A férfi nem válaszolt, még nem tért egészen magához, a fejét tapogatta...

— Nagyon fáj?... Igazán sajnálom, mondom, hogy azt hittem... de jöjjön kérem, majd besegítem, remélhetőleg nem törött el semmije.

A férfi egyre csak tapogatta a fejét, a karját is, grimászt vágott, végre megszólalt, nyöszörögve:

— Hát maga aztán alaposan...

— Ne haragudjon rám... akar talán egy kis italt, az magához térítené... — és hogy az ismeretlen nem válaszolt, gyengéden kocsijához vezette, ő maga a volánhoz ült és maga mellé ültette a még mindig nyöszörgő áldozatot.

Az úton egyik sem szólt egy szót sem, Okos csak a forgalomra figyelt és magában szidta magát, hogy ilyen elhirtelenkedve, brutálisan cselekedett. A másik meg folytatta nyöszörgését és tovább tapogatta fejét, vállát, karját.

Két perc, már megálltak a vendéglő előtt, Okos kitámogatta a másikat, lezárta a kocsit és bementek az étterembe.

Miután a férfi kissé nyögve leült, Okos bemutatkozott, a másik is morgott valami nevet.

— Jobban érzi magát? Akar egy konyakot?

— Csak étkezéshez tudok inni, előbb együnk valamit...

Okos boldogan, hogy alkalma van a jóvátételre, válaszolta:

— Nagyon helyes, kérem, legyen a vendégem... Pincér!

Bőséges vacsorát ettek, közben az idegen alig szólt egy pár szót, csak a főmérnök beszélt, egyre élénkebben és jobb kedvvel, hiszen látta, hogy a másiknak mégsem történt komolyabb baja, nagy étvággyal evett kétféle sültet, kompótot, tortát, sajtot, bőségesen ivott is hozzá. Így hát megnyugodott. Ő csak ásványvizet ivott, de így is megitták a brúdert, jól összemelegedtek, bár az idegen inkább csak mosolygott vagy nevetett Okos autóstörténetein, tréfáin.

Már mindketten cigarettára gyújtottak, a főmérnök eltelve szeretettel nézett újdonsült barátjára és ezt gondolta: micsoda derék ember. Nem is tesz szemrehányást, pedig alaposan elbántam vele, szegény ártatlannal. És még a becsületébe is gázoltam, s feltételeztem róla, hogy autót akart lopni. Milyen fatális félreértés és én milyen durván, brutálisan cselekedtem. Milyen szerencse, hogy nem végződött rosszabbul. És ő milyen hősiesen, finoman, nagyvonalúan viseli el ezt a méltatlan bánásmódot. Igazán örülök, hogy megismerkedtem vele. A végén a szerencsétlen véletlen szerencsére fordult.

De ebben a pillanatban eszébe jutott valami, a homlokára ütött és fennhangon így szólt:

— De komám, azért mégis óvatosnak kell lenni... a te kocsid, amit ki akartál nyitni, az ott maradt, őrizet nélkül... siessünk vissza. Hiszen ami az én kocsimmal szerencsésen nem történt meg, az a tiéddel megtörténhet!

A másik rábámult:

— Miféle kocsiról beszélsz?

— Hát a te kocsidról, amit ki akartál nyitni...

— Az nem volt az én kocsim... Nekem nincs kocsim... Pincér, kérek még egy konyakot.

Nádass József

HUMOR INNEN—ONNAN

MÜNCHEN

— Mi az, Müller úr, maga mankóval jár? Mi történt?

— Autóbaleset ért.

— Mikor?

— Három hónappal ezelőtt.

— És még most is szüksége van ezekre a mankókra?

— Az orvosom szerint nincs, az ügyvédem szerint van.

*

PÁRIZS

— Kisasszony, megengedi, hogy hazakísérjem?

— Igen, de arra kérem, hogy az előszobában lábujjhegyen járjon, nehogy a szüleim felébredjenek.

*

NEW-YORK

A nagy újságsztrájk idején, amikor hetekig nem jelentek meg a napilapok, az egyik televíziós riporter kérdést intézett egy közismert személyiséghez, hogy mi a véleménye a sztrájkról.

— Hogyan tudjam azt, hogy mi a véleményem, amikor nem tudom, mit írnak róla az újságok?!

*

RÓMA

— Egészen nyugodt lehet — mondja az idegorvos a férjnek — feleségének idegállapota nem ad okot aggodalomra. Egy kis túlérzékenységről van csupán szó. Ezzel akár száz évig is elélhet.

— Doktor úr kérem én arra vagyok kíváncsi, hogy *én* meddig élhetek az ő betegségével?

*

PRÁGA

Egy munkás-paraszt találkozón az egyik munkás így szólt paraszt szomszédjához:

— A mi családunkban a mesterség apáról fiúra száll. Dédapám, nagyapám és édesapám is üveggyári munkás volt. Fiaim is követik a családi hagyományt és ugyanabban az üzemben fújják, csiszolják az üveget, ahol én.

A paraszt erre így felelt:

— Nálunk a földművelés jelenti a családi hagyományt. Minden ősöm a földet túrta, én mint a TSZ brigádvezetője szintén a mezőgazdaságban dolgozom. Gyermekeim is hívek a családi tradícióhoz. Fiam a Mezőgazdasági Gépgyárban dolgozik, lányomat a Mezőgazdasági Kiadóvállalatnál helyeztem el.

*

HOLLYWOOD

Az egyik segédrendezőnek megtetszik egy csinos filmgörl és meghívja vacsorára.

— Bocsásson meg uram, — szól a lány, — ezt az ügyet már a főrendezővel elintéztük.

Gerényi Tibor gyűjtése

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

FŰTÉSI GONDOK TAVASSZAL

Tavasz volt. Öt perccel a fűtési idény zárása előtt. Jókedvűen haladtam kart karba öltve Icával megszokott vendéglőnk felé. Ica hozzámsimult, s ez jó volt, mert így teljesen eltakarta a tavaly ejtett pecsétet, melynek kontúrjai a friss tisztítás nyomán ismét a régi erővel rajzolódtak ki ballon-kabátom jobboldalán. Boldogok voltunk. Az ég kék volt. Végre megjött a meleg.

Leültünk. Néztem Icát és valami melegség ömlött el rajtam. Új volt ez, szokatlan. Ica kedves, vidám és csinos és én nagyon szeretem őt. De ez valami más volt. Nem is melegség, inkább forróság és nem is a szív tájáról indult. Csak még nem tudtam honnan. Könnyed mozdulattal végigsimítottam a homlokomon. Nyirkos volt. A nyakam is izzadt. Éppen most kellett meghűlnöm? A terítő alatt a csuklómhoz nyúltam. Gyakorlott hipochonder vagyok, a pulzusom percenként 78, ezt óra nélkül is ellenőrizni tudom. Nincs lázam. De hát akkor mi lehet ez? Jóságos ég, csak nem a guta kerülget?

Ica észrevehetett valamit rajtam, lám ő is elpirult, egész piros volt az arca, ahogy rámnézett azokkal a drága macska-szemeivel. Azután megkérdezte.

– Neked is olyan dög meleged van?

Hát persze, erről van szó! Hátam mögött a falba épített fűtőtest csak úgy ontotta a meleget.

– Mondja, főúr kérem, miért fűtenek ennyire, hiszen kint már tavasz van!

– Én sem értem, azonnal utánanézek – mondta, és egy perc múlva már hozta is a választ.

– A fűtő azt mondja – és itt széttárta karjait a rokonszenves fiatal pincér – hogy neki el kell fűtenie az előírt szénmennyiséget, különben nem kap prémiumot.

Néztem Icára. Ez nem igaz! Ez nem lehet igaz! – Ezt el kell mondanom, el fogom mondani az illetékeseknek – gondoltam.

*

Azóta eltelt egy nap és még mindig nem beszéltem senkivel. „Beszélni!" Ez nem is olyan egyszerű. Először is nem ismerem az illetékest. De tegyük fel, hogy felkutatom. És fel is keresem. Tegyük fel, hogy barátságosan végighallgat. Nem gúnyosan. Noha én ehhez a dologhoz egyáltalán nem értek. Mert mit tudok én? Hogy tavasz van, és a szobám ablakát kinyitom, hogy bejöjjön a jó meleg levegő. Hogy ilyenkor fűteni marhaság. Ennyit tudok. Még azt is tudom, hogy ez a tél kegyetlenül hosszú volt. Hogy szénhiánnyal küzdöttünk. Hogy, ha a bányászok nem álltak volna olyan ragyogóan helyt, akkor nem úsztuk volna meg olyan könnyen a dolgot. Ennyit tudok. De az illetékes, az szakértő ebben a kérdésben. És a fejemet teszem rá, hogy meg is magyarázza, miképpen van ez.

Mert nyilván van magyarázat, hiszen ezt a prémiumot megtervezték, megvitatták, azután elrendelték. Rendes, becsületes fűtők ennek megfelelően dolgoznak. Mellesleg, a nem rendesek is. Végülis lehet, hogy a fűtők nem ismerik a magyarázatot, de hát csak nem fogják veszni hagyni a prémiumot? Úgyhogy itt egy izgalmas erkölcsi kérdés is megbújik: melyik a rendesebb kazánfűtő; aki ilyenkor becsületesen + 30 fok fölé fűti a helyiségeket, vagy aki – alighanem rosszul értelmezett szánalomból – nyitva hagyja a kazán ajtaját, hogy a szén elégjen, de ne fűtsön annyira. De ismétlem, most nem erről van szó, hanem a magyarázatról.

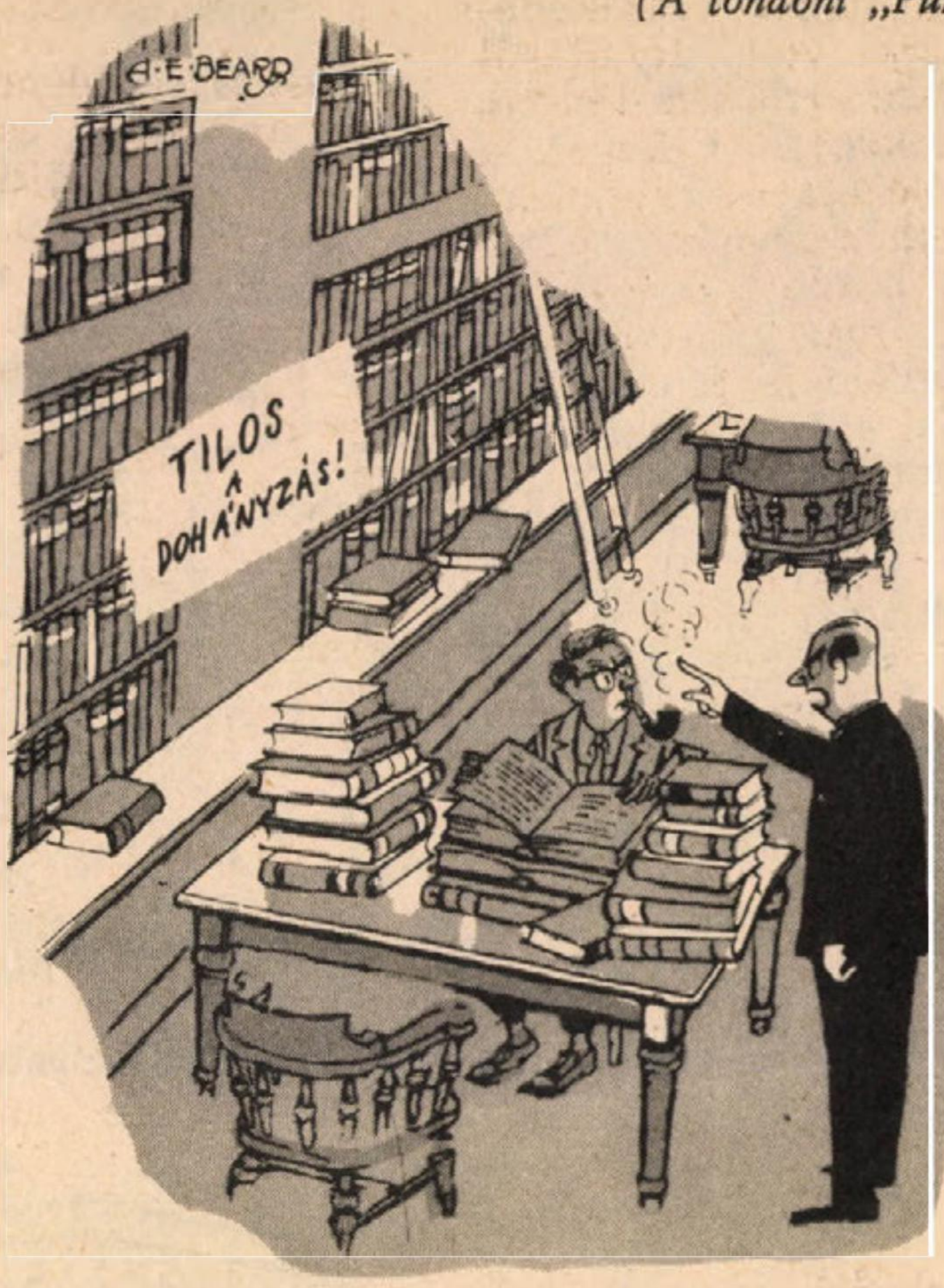
Na már most, tegyük fel, hogy ez a barátságos és türelmes illetékes szakértő nyugodtan és *értelmesen* magyarázza el nekem a dolgot. És én meg is értem. Miért? Végülis tanultam politikai gazdaságtant, meg olvasok újságot, meg a vállalatnál is, ahol dolgozom, voltak már dolgok, tervmutatók meg ilyesmik, amikről azt hittem, hogy marhaság, ellene mond a józan észnek, nem takarékosságra, hanem pazarlásra ösztönöz, akadályozza a termelést, vagy másféle bajt csinál. Azután megmagyarázták az összefüggéseket, és most már értem és minden negyedévben kapok is prémiumot. Szóval egyáltalán nincs kizárva, hogy megértem.

De nem! Én ezt nem vagyok hajlandó megérteni! Én nem beszélek senkivel. Inkább megírom ezt a cikket. És a választ, amiben megmagyarázzák a dolgot, nem olvasom el.

Havas Ernő

Könyvtárban

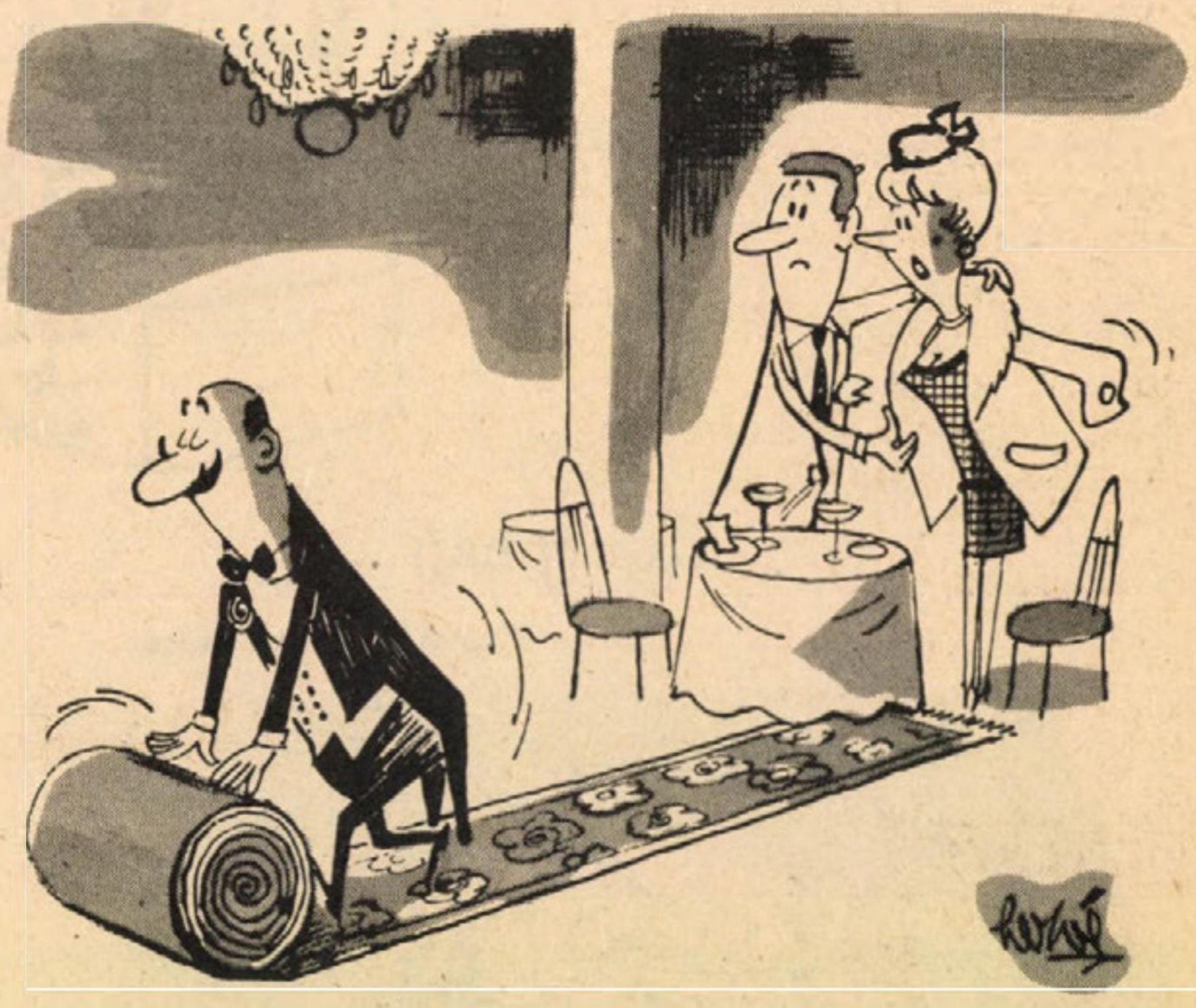
(A londoni „Punch"-ból)

– Mondja, nem tud olvasni?!

Gyanús!

(Az „Ici Paris"-ból)

– Az az érzésem, hogy túl nagy borravalót adtunk a pincérnek . . .

Nem közölhető kéziratot küldtek:

F. Rozália, Pusztaapáti. — M. István, Bp., VII., Rumbach S. u. — F. György, Bp., XVI. — B. Márta, Bp., VII., Szinva u. — K. Árpád, Bp., IX., Ráday u. — B. Jánosné, Érd. — A. Attila, Nagyvejke. — M. Gergely, Karcag. — D. József, Bp., VII., Rumbach S. u. — K. Éva, Bp., II., Ady E. u. — Cs. Miklós, Bp., XI., Bartók B. u. — P. Imre, Bp., IX., Tűzoltó u. — S. Mihály, Bp., V., Szemere u. — T. Ferenc, Bp., IX., Mihálkovics u. — B. Lajosné, Szilsárkány. — P. Ottó, Bp., II., Rómer F. u. — V. Ferencné, Hedrehely. — F. Györgyné, Orgovány. — Sz. Zsolt, Kőszeg. — G. Tamás, Balatonföldvár. — Cs. József, Szőny. — H. János, Jászdózsa. — J. Flórián, Bp., XX. — Sz. Sándor, Bp., VIII., Somogyi Béla u. — V. Ferenc, Várpalota. — „Szigony" — T. F. technikus. — K. Imre, Hódmezővásárhely. — N. Kecskemét. — R. Sándor, Bp., VIII., Losonci u. — K. János, Nyírlövő. — XIX. — O. György, Tatabánya.

Ásatás

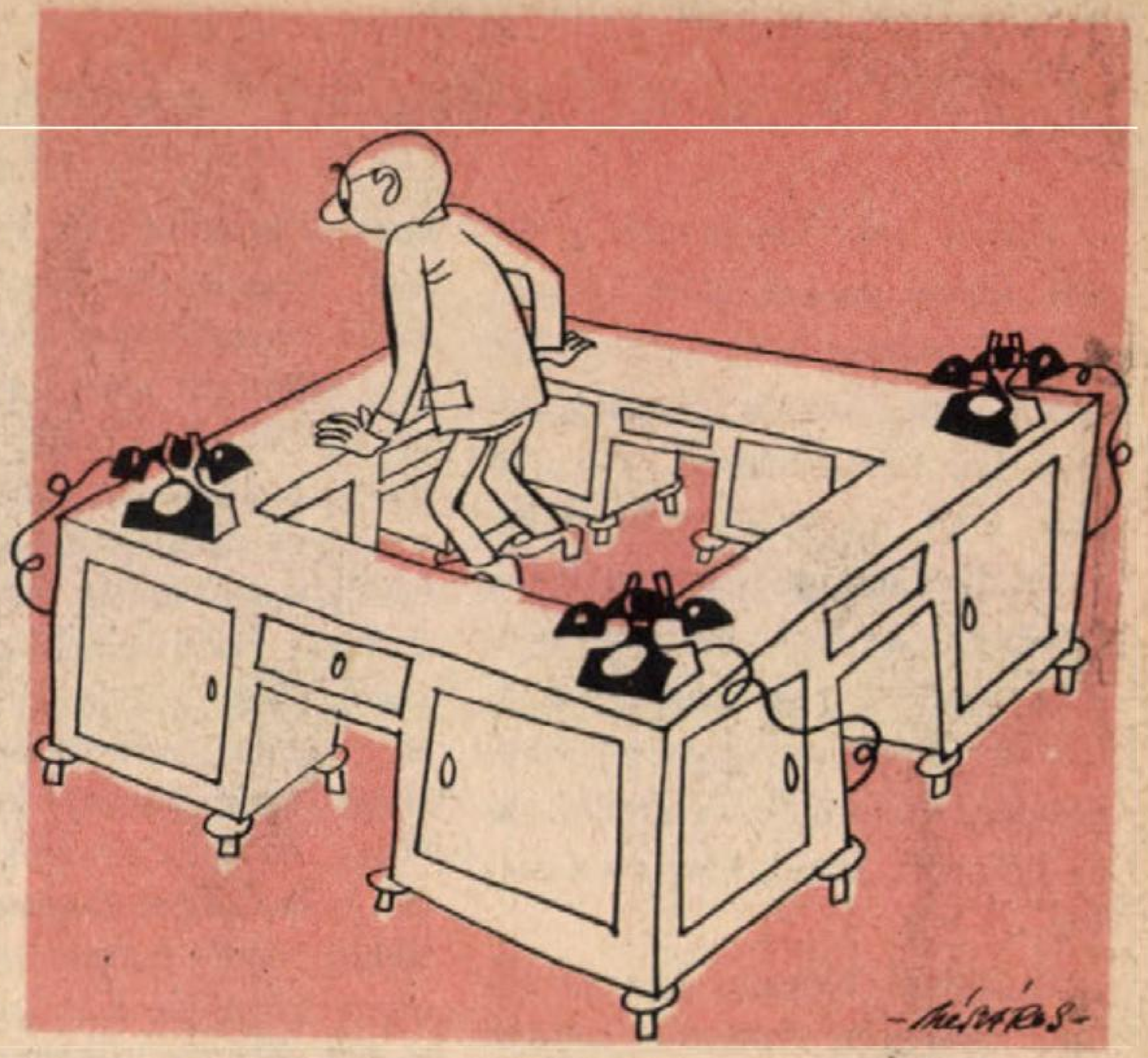
Vasvári Anna rajza

- Nem találták meg véletlenül a kulcscsomómat?...

Járóka

Mészáros András rajza

...hogy megálljon a saját lábán

A szemtelenség teteje

Várnai György rajza

Ünnepnap

Vasvári Anna rajza

Olcsó díszlet

Toncz Tibor rajza

– Kedves közönségünk, én vagyok a narrátor, a főhős, a szekrény, az ágy, a két fotel, az állólámpa, meg a frizsider...

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 63.2335 — Kossuth Nyomda, Budapest. — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850.

INDEX: 25504